சிவகிரி ஜமீன் தொடரும் இனச்சர்ச்சை

சிவகிரி ஜமீன் எந்த வகுப்பார் என்பதை நாம் பல முறை விளக்கினாலும் வன்னிய சங்கத்தை சார்ந்த அண்ணல் கண்டர் என்பவர் ஏதோ 1940-களில் சிவகிரி ஜமீனை சார்ந்த ஜமீந்தார் முதன் முதலில் சிங்கம்பட்டி ஜமீனை சார்ந்த பெண்ணைத் திருமணம் செய்ததால் தான் இதனை(சிவகிரி) மறவர் ஜமீன் என்று கூறுகின்றனர் என்ற பொய்யுரையை அந்த நபர் திரும்ப திரும்ப பரப்பி வருகிறார்.

அப்போ 1940-க்கு முன் அது வன்னியர் ஜமீன் தான் 1940-க்கு பின்னாலே அது மறவர் ஜமீன் என கூறப்பட்டுள்ளது. அப்படித்தானே?

அண்ணல் கண்டர் அவர்களின் தகவலை கவனிப்போம்

./////////////////////////////////

"வரகுணராம பாண்டிய சின்னதம்பியார் சிவகிரியின் கடைசி ஜமீனாக இருந்தவர் .இவர் 16-8-1955 இல் காலமானார்.

இவரது மகனான "சிவகிரி ராஜா" என்ற "செந்தட்டி காளை பாண்டியன் "1952 ஆம் வாக்கில் முதன் முதலில் வேறு ஜாதியில் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

இந்த செந்தட்டி காளை பாண்டியன் மறவர் சமூகத்தின் சிங்கம்பட்டி ஜமீன் மகளான "குமார முத்து பர்வத வர்த்தினி நாச்சியாரை " காதல் திருமணம் செய்து கொண்டார் ..

அதன் பிறகு இவரது மகன்களும் சேத்தூர் ஜமீனுடன் உறவு வைத்து கொண்டனர் ... இதுவே சிவகிரி வன்னியர் ஜமீனில் மறவர் சமூகம் கலந்த தொடக்கம் . இருப்பினும் சிவகிரியின் கிளைவழி ஜமீன்களான தென்மலை ,சமுசிகாபுரம் மற்றும் சிவகிரியோடு மணஉறவு வைத்திருந்த ஏழாயிரம் பண்ணை ஆகியோர் இன்றும் அக்மார்க் வன்னியர்களாகவும், வடதமிழகத்தில் உள்ள வன்னியர் சமூகத்துடனும் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்துள்ளனர் .

சிவகிரி ஜமீன் மறவரில் தாய் வழி உறவு வைத்துகொண்டாலும் , இவர்களது சாதி சான்றிதழ் , பத்திரங்கள் போன்றவை தங்களை வன்னியர் சாதி என்பதை தெரிவிக்கின்றன"..//

நீண்ட நெடிய ஆய்விக்கு பின்னே நாம் கூறுவது இது தான். வன்னியர் என்பது பட்டமோ சாதியோ அல்லது அரசரால் வழங்கும் விருதோ கிடையாது. இது ஒரு காடு சூழ்ந்த பகுதியை குறிக்கும் காரண பெயராகும். எடுத்துகாட்டாக கொங்கு என எடுத்து கொள்வோம். கொங்கு மண்டலத்தில் உள்ள அனைத்து சாதியினருக்கும் கொங்கு என பெயர் இருக்கும். சோழிய என எடுத்து கொள்வோம் அது சோழநாட்டில் வாழும் சகல் பிரிவினருக்கும் ஏன் இசுலாமியருக்கும் மறாட்டியருக்கும் உள்ள பகுதி பேராகும். கொங்கு,சோழிய,பாண்டிய,நாஞ்சில்,கேரள,தொண்டை என்பது போல தான் வன்னி என்னும்

பகுதியை குறிக்கும் பெயர். அதே போலத்தான் வன்னியர் என்பது தொண்டை மண்டலத்தில் உள்ள அனைத்து சாதியினரையும் குறிக்கும்.

தொண்டை மண்டலத்தை கச்சி வன நாடு (அ) வன்னிய நாடு என கூறுவர். இதில் குடியிருக்கும் இறைவனை கச்சி வனராசர் இறைவியை கச்சி வனத்தில் தவமிருக்கும் காமாச்சி என கூறுவர். காமாட்சி கோவில் தொண்டை மண்டல உட்பட எல்லா இடங்களிலும் காடுகளில் தான் அமைந்திருக்கும். காமாட்சியை வனக்காமாட்சி,வனப்பேச்சி அல்லது வன்னிய பேச்சி என கூறுவர். எனவே தொண்டை மண்டலத்தை பொருத்தவரை வன்னியராஜன் மற்றும் வன்னிய பேச்சி என்பது தொண்டை மண்டலத்தை ஆளும் ஏகாம்பரேஸ்வரர்-காமாட்சி அம்மனையே குறிக்கும்.

எனவே தொண்டை மண்டலம் மட்டுமல்ல காடுகள் எங்கல்லாம் உள்ளதோ அந்த பகுதியில் வாழும் அனைவருக்கும் உள்ள காரண பெயரே வன்னியர் (அ) காடுவாழ்னர்.

த. நா. அ. தொல்லியல்துறை		தொடர் எண்	: 272/2003
மாவட்டம்	: மதுரை	ஆட்சி ஆண்டு	: –
வட்டம்	: திருமங்கலம்	வரலாற்று ஆண்டு	: கி.பி. 10 ஆம் நூ.ஆ
ஊர்	: முத்துலிங்காபுரம்	இந்தியக் கல்வெட்டு	
மொழி	: தமிழ்	ஆண்டு அறிக்கை	: 271/1963-64
எழுத்து	: வட்டெழுத்து	முன்பதிப்பு	: –
அரசு	: பாண்டியர்	ஊர்க்கல்வெட்டு	
அரசன்	: –	எண்	: 1

இடம் : பாண்டியன் தோப்பு கால்வாய்க் கரையில் உள்ள தனிக்கல்

குறிப்புரை : இப்பகுதியில் இருந்த சிவன்கோயில் ஒன்றிற்காக வைய்யூர் கோன் மகள் சாத்தம்பெற்றி என்பவள் ஆறுமா அளவு நிலம் கொடையளித்ததைச் சிதைந்து போன இக்கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது.

கல்வெட்டு:

1. . . .
2. ன்று இவ்வா. . .
3. நாட்டு வைய்யூர் கோ
4. ன் மகள் சாத்தம் பெற்
5. றி என்னுமி இவ்வூர்
6. நிலன் வன்னி செய்யி
7. னக்க[லே]ய் நிலன் ஆறுமாவும்
8. [மேல்] ஆலம[ரோ]கத்துக் கிழ
9. [க்க]டைய நிலமுக்காணியும் [படை]
10. கோ[ம்மீ]யூரத்து [ஸ்ரீ]படாரற்கு
11. [இ]டுவிச்ச செந்நடைக்கு நீரோட
12. ட்டிக் குடுத்துக் கல்வெட்டு
13. விச்சேன் கோன் சாத்தனேன்

வன்னி செய் நிலம் தெளிவா வந்த கல்வெட்டு வன்னி செய் நிலமே வன்னி நிலம் ஆதாவது காட்டு நிலமே ஒழிய வன்னியர்களின் நிலமல்ல

ஏதோ தான்தோன்றித்தனமாக இது மறவர் ஜமீன் என நாங்கள் கூறவில்லை. இந்த "வன்னியன்" என்ற பட்டம் வலையர்,வேட்டுவர்,மீனவர்,கள்ளர்,வெள்ளாளர்,முத்தரையர்,பார்க்கவ குலத்தார் என பலருக்கும் இருப்பது கண்டு, அதைப்போல ஆங்கிலேயே ஆவணத்திலிருந்து, சிவகிரி வழக்கு நாட்டார் தெய்வங்கள், கிராம கும்மிப்பாடல்களின் கூற்றை முதற்கொண்டு ஆராய்ந்து தான் நாம் வெளியிட்டுள்ளோம்.

சேத்தூர் ராணியாருள் ஒருவராகிய ஸ்ரீமதி திரு. பாலராஜேஸ்வரி நாச்சியார் அவர்களின் பதிவு!

நாளைய பிறந்த தினத்துக்கு இன்றே ஆசிபெற
தம்பதி சகிதம் சென்றோம்....
மறைந்த சிவகிரி ஜமீந்தார் திரு. வரகுணராம பாண்டிய சின்னத் தம்பியார்அவர்களது பட்டத்து இராணியார்
திருமதி மீனாட்சி பாலகுமாரி நாச்சியார்... என் கணவரது அத்தையார்:(12 வயது இளைய அத்தை):
1949 - பிப்ரவரி 24 ல் பிறந்து
1969- செப்டம்பர் 14 ல் திருமணம்
1992 ல் ஜமீந்தார் மறைவு ;

அரண்மனை நாச்சியார்களது ஆன்மீக சிந்தனை, ஆளுகைத்திறன், கம்பீரம், இரக்க குணம் அத்தனையும் கொண்ட இராணி என்பது மட்டுமல்ல:
4 பெண்மக்களையும் இரண்டு ஆண் மக்களையும் பழமையின் பெருமையும், புதுமையின் அருமையும் ஒருங்கே விளங்க வளர்த்து எங்களுக்கெல்லாம் ஆதர்ச நாயகியான அற்புத அன்னை;
உறவுகளைப் பேணுவதிலும் அரவணைத்துச் செல்வதிலும் நிகரற்ற பெண்ணரசி:
நாங்கள் உள்ளே நுழையும் போது அவர்கள் பஞ்சாயத்து முடித்த 20 பேர் கொண்ட கூட்டம்

வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது...இராணியின் பஞ்சாயத்தை அதனால் பலனடைந்தவர்கள் சொல்வதும் நாங்கள் கேட்பதும் அடிக்கடி நடக்கும் நிகழ்வுகள்:
எப்போதோ ஆண்ட அரசிகளைப் போற்றுகிறோம்: இப்போதும் கோயில்களைப் பராமரித்து கோயில் நிலங்களை நிர்வகித்துப்
பெருமை குறையாமல் ஆளுகின்ற அரசியைக் கொண்டாடுவதில் எங்களுக்கிருந்த ஆனந்தம் இன்னும் குறையவில்லை:
தற்போதைய பட்டத்து அரசர் திரு. சேவகப் பாண்டிய சின்னத் தம்பியார் அவர்களை ஏழு வயது முதல் தகப்பன் ஸ் தானத்திலிருந்து வளர்த்து இன்றைக்கு தாயும் அவர்களும் இராஜாங்க காரியங்களை நன்முறையில் கவனித்து வருகிறார்கள்:
முதல் வாழ்த்து வழங்குவதற்கு முற்றிலும் தகுதியான இராணியாரை வணங்கியதால் என் பிறந்த தினம் இனிமை நிறைந்து விட்டது;
மாறாத இளமை:
அதீத எளிமை:
கால மாற்றங்களையும், கட்டாயங்களையும் பொறுமையுடன் சலனமின்றிக் கடந்த வீரமகள்:
கோடிகளை அலட்சித்து குலங்களை மட்டுமே மதிக்கும் குணசீலி;
எல்லாவற்றையும் விட என்னைக் கவர்ந்த பெரிய அம்சம்:
என் கணவரை உரிமையுடன் கடிந்து கொள்ளவும், உரிய புத்திமதிகள் சொல்லவும் தகுதி படைத்த ஒரே நபர் இராணி மீனாட்சி பாலகுமாரி நாச்சியார்...!

ஏதோ இந்த "வன்னிய" பட்டம் பெரிய அரிய பட்டம் போலவும் அது எங்களுக்கு மட்டுமே இருக்கிறது என்று கோர கிளம்பியது போல என்னமோ உங்களுக்கு.....மறவனுக்கு முதன்மையான பட்டம் தேவன் என்பது தான் அந்த பட்டத்துக்கு ஒப்பாக எந்த பட்டத்தையும் நாங்கள் மதித்ததில்லை. "தேவன்" என்ற பட்டத்தை தவிர தேவர் என்ற வார்த்தைக்கு பொருளாக வாழ்பவனே "மறவன்".....

சொல்லப்போனால் இந்த "வன்னிய" பட்டத்தின் விளக்கம் என்ன?

12-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு பின் மக்களில் பலர் தம்மை கல்வெட்டுகளில் "நாடு வாழி".....""காடு வாழி" என்று பொரித்துள்ளனர். அதில் காட்டில் வாள்பவர்,காட்டை ஆள்பவர் என்ற வார்தையின் வடமொழியாக்கமே "வனயர்"--காட்டில் வாழ்பவர் இந்த பட்டமே வன்னியர்(காடவர்) என வழங்குகிறது. இது பல சமூகங்களில் வழங்கும் பட்டம் அதற்கு அர்த்தம் காடு சூழ்ந்த பகுதியினர் என்பது தான்.

மறவர்களில் "வெட்சி"[வெம்மை சூழ்ந்த கானகத்தார்] என்ற பிரிவினருக்கே இந்த பட்டம் வழங்குகிறது.

ஆனால் வனயர் என்ற பெயரை [வாஹினி ஸ்டுடியோஸ்] வாஹினி என்ற நெருப்புடன் தொடர்பு படுத்தி வாஹினி[வன்னி] என்ற அக்கினி புராணம் எழுதிய பெரும் புத்திசாலித்தனம் உங்களை தவிர எவருக்கும் வராது அந்த புராணக்கதையை நம்பும் கூட்டத்தினருக்கே அது பொருந்தும்.

ஏதோ 1940-க்கு முன் சிவகிரி ஜமீன் மறவர் ஜமீன் என அறியப்படவில்லையா.தெரியாத புன்னியவான்களுக்கு விளக்கம் கிழே.

15 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் வன்னியபட்டம் உள்ளதா?

திருநெல்வேலி பெருமாள் கல்வெட்டில் மறவரின் வன்னிய பட்டம்

க.என்:35
ஆட்சி ஆண்டு:கி.பி.1547
இடம்:இளவேலங்கால்
குறிப்பு: போரில் இறந்துபட்ட மறவர்க்கு கல்
அரசன்: திருநெல்வேலி பெருமால்
கல்வெட்டு:
சகாத்தம் துல் கில வருசம் மாதம் ..
திருநெல்வேலி பெருமாளாம்
வெட்டும் பெருமாள் இளவேலங்காலிருண்
தருளி போது.....வெங்கல ராச வடுக படை.....
வெட்டிய கோனாடு வகை பொது வேலங்காலிருக்கும்
குண்டையன் கோட்டை மறவரில் லிங்க தேவ வன்னியனை...
...பட்டான் வென்று முடிகொண்ட விசயாலய தேவன்

இதிலிருந்து கல்வெட்டில் வன்னியர் பட்டம் 15- ஆம் நூற்றாண்டு முன்னாலிருந்து வழக்கில் உள்ளது.

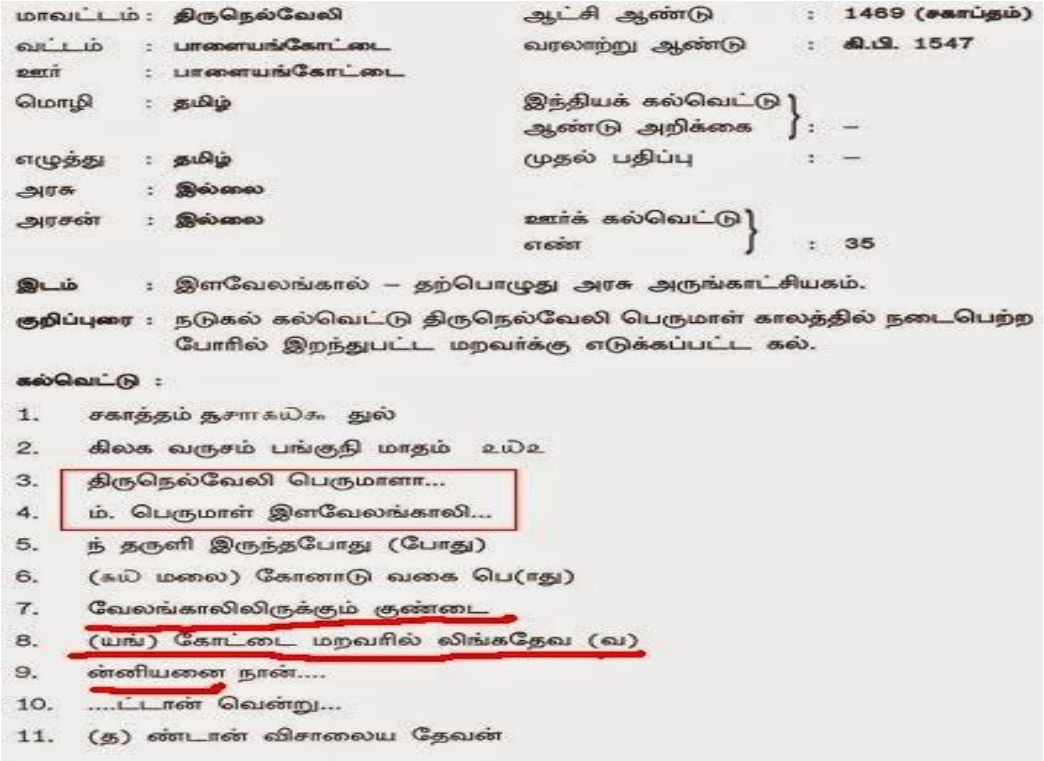

மாவட்டம்	: திருநெல்வேலி	ஆட்சி ஆண்டு	: 1469 (சகாப்தம்)
வட்டம்	: பாளையங்கோட்டை	வரலாற்று ஆண்டு	: கி.பி. 1547
ஊர்	: பாளையங்கோட்டை		
மொழி	: தமிழ்	இந்தியக் கல்வெட்டு ஆண்டு அறிக்கை	: —
எழுத்து	: தமிழ்	முதல் பதிப்பு	: —
அரசு	: இல்லை		
அரசன்	: இல்லை	ஊர்க் கல்வெட்டு எண்	: 35

இடம் : இளவேலங்கால் — தற்பொழுது அரசு அருங்காட்சியகம்.

குறிப்புரை : நடுகல் கல்வெட்டு திருநெல்வேலி பெருமாள் காலத்தில் நடைபெற்ற போரில் இறந்துபட்ட மறவர்க்கு எடுக்கப்பட்ட கல்.

கல்வெட்டு :

1. சகாத்தம் ௬சாகயசு துல்
2. கிலக வருசம் பங்குநி மாதம் உயிஉ
3. திருநெல்வேலி பெருமாளா...
4. ம். பெருமாள் இளவேலங்காலி...
5. ந் தருளி இருந்தபோது (போது)
6. (கம மலை) கோனாடு வகை பெ(ாது)
7. வேலங்காலிலிருக்கும் குண்டை
8. (யங்) கோட்டை மறவரில் லிங்கதேவ (வ)
9. ன்னியனை நான்....
10. ....ட்டான் வென்று...
11. (த) ண்டான் விசாலைய தேவன்

The Poligar of Sivagiri.

"Barakat-ulla and Nabi Khan Kattak set off from Nellitangaville with 500 horse, leaving Mahfuz Khan with the Pāli Dēvar. Skirting along the hills they halted one evening at the fort of the Poligar Vaniah of Shevagherry ["Vaniah" stands here for Vanniya, the caste name or title of a branch of the Marava caste, to which the Sivagiri Poligar belonged. The Elayiram pannei Poligar was also a Vanniya]. The Sivagiri Poligar having been gained over by Muham-

1830-களில் தமிழுக்கு ஒப்பிலக்கணம் எழுதிய பாதிரியார் கால்டுவெல் எழுதிய "THE HISTORY OF TIRUNELVELI" என்ற புத்தகத்தில் வரும் வரிகளே இவைகள்

"THE POLIGAR OF SIVAGIRI "barkat-ulla and nabikan kattak set off from Nellingtangaville with 500 horse, leaving Mahfuz Khan with the Puli Devar.Skirting along the hills the halted one evening at the for of the poligar vaniah of shevagherry["Vaniah" stands here caste name or title of a branch of the Marava caste,to which the Sivagiri Poligar belonged.The Elayirampannai also a vanniah"

இதில் பர்க்கதுல்ல நபிக்கான் கட்டக் இருவரும் 500 குதிரை வீரர்களுடன் மலை மார்க்கமாக சிவகிரியை

கடந்து சென்றனர்[**இதில் "வன்னியர் என்பது மறவரின் பட்டமோ அல்லது உட்பிரிவாகும் என்று தெளிவாக கூறியுள்ளார்**].ஏழாயிரம் பண்ணையும் இதே வன்னியர் சமூகத்தை சார்ந்தது என 200 வருடங்களுக்கு முன் மதத்தை பரப்ப வந்த அன்னியரான கால்டுவெல் திருநெல்வேலி மானுவலி கூறுகிறார். ஒரு அன்னியனுக்கு தெரிந்த விஷயம்

இங்குள்ள மழுமட்டைகளுக்கு தெரியவில்லையே.இது 1850 களில் வந்த ஆவணமாகும்.

வீஷ்ணுபுத்திரவெடியரசனின்தோற்றமும் வீரமும்பரப்பப்படுகிறது

ஓடம தேறி நீடியே சென்று
இலங்கையின் மட்டுமா நன் நகரில்
மனம் நிறைவாக வன்னிமைப் பட்டம்
வழமை போல் தரித்து
திட்டமாய் அரசும் செலுத்தினரே (மு. சு. க)

இக்கல்வெட்டுப் பாடலில் தேவையான சில அடிகளை இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இவைகளை வைத்துக் கொண்டு இந்நூலாசிரியர் வெடியரசனும் அவனது சகோதரர்களும் காரை நகரிலிருந்து கிழக்குக் கரையோரமாக முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டுநகர் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று ஆட்சிபுரிந்த குகன் வம்சத்தவர்கள் என்பதனையும் நிறுவ நூலாசிரியர் பல ஏதுக்களை எடுத்துள்ளார். புராண இதிகாச வரலாறுகளையும் கண்ணகி கதையையும் கல்வெட்டுக்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு "விஷ்ணுபுத்திரன் வெடியரசன் வரலாற்றை" எழுத எடுத்த முயற்சி பாராட்டுக்குரியது. இதன் மூலம் தமிழரின் ஈழப் பரம்பலையும் விளக்க விளைகிறார். பிறந்த பொன்னாட்டையும் இனத்தையும் போற்றும் நூலாசிரியர் வாழ்க.

இதோ அத்ற்க்கும் பதில் 13-ஆம் நூற்றாண்டு.
எதோ நன்பர் 15 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் வன்னியபட்டம் உள்ளதா என்று கேட்டுள்ளார்.
அதலையூர் நாடாள்வான் = விஜயாலத்தேவன் = வன்னியநார் அடைக்கலம் காத்த சூரைக்குடி அரையன்.
நாடாள்வான் விஜயாலயத்தேவன்
ஆதளையூர் நாடாள்வான் பொன்னனான விஜாயலயத்தேவர் கி.பி(1219)

I.P.S.(505) குளத்தூர் தாலுகா அரியூர் ஈஸ்வரன் கோவில் வாசற்படிக்கு தென்புறம்

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ சோனாடு கொண்ட சுந்தரபாண்டியத் தேவர்க்கு
யாண்டு.....திருவகந்தீஸ்வரமுடைய நாயனர் திருக்கோவில் மகாதேவரையும் நாச்சியாரையும் எழுந்தருவித்தால் மாங்குடி மறவன் அவையன் சாத்தன் நாட்டானான அதளையூர் நாட்டுப்பேரரையன்.....

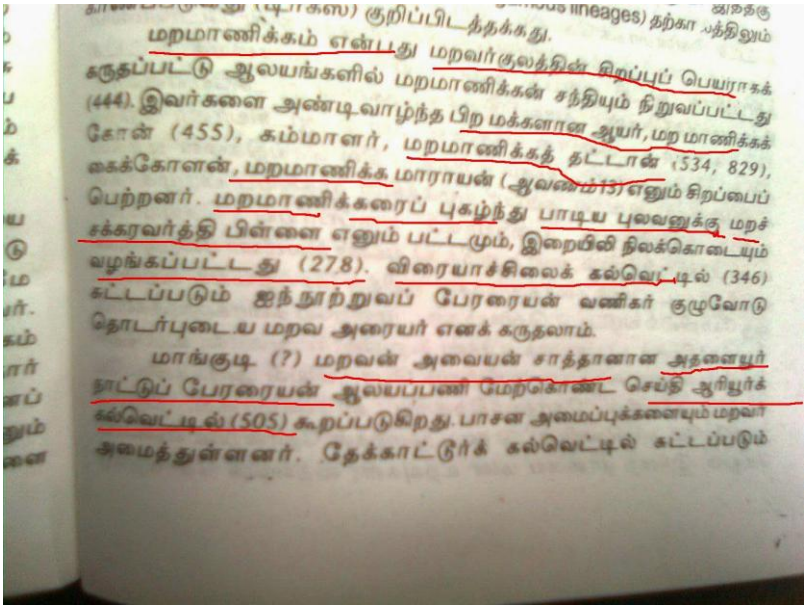
மறமாணிக்கம் என்பது மறவர்குலத்தின் சிறப்புப் பெயராகக் கருதப்பட்டு ஆலயங்களில் மறமாணிக்கன் சந்தியும் நிறுவப்பட்டது (444). இவர்களை அண்டிவாழ்ந்த பிற மக்களான ஆயர், மற மாணிக்கக் கோன் (455), கம்மாளர், மறமாணிக்கத் தட்டான் (534, 829), கைக்கோளன், மறமாணிக்க மாராயன் (ஆவணம்13) எனும் சிறப்பைப் பெற்றனர். மறமாணிக்கரைப் புகழ்ந்து பாடிய புலவனுக்கு மறச் சக்கரவர்த்தி பிள்ளை எனும் பட்டமும், இறையிலி நிலக்கொடையும் வழங்கப்பட்டது (278). விரையாச்சிலைக் கல்வெட்டில் (346) கட்டப்படும் ஐந்நூற்றுவப் பேரரையன் வணிகர் குழுவோடு தொடர்புடைய மறவ அரையர் எனக் கருதலாம்.
மாங்குடி (?) மறவன் அவையன் சாத்தானான அதளையூர் நாட்டுப் பேரரையன் ஆலயப்பணி மேற்கொண்ட செய்தி அரியூர்க் கல்வெட்டில் (505) கூறப்படுகிறது. பாசன அமைப்புக்களையும் மறவர் அமைத்துள்ளனர். தேக்காட்டுர்க் கல்வெட்டில் கட்டப்படும்

கி.பி.1424

"வன்னிநார் அடைக்கலம் காத்த விஜயாலத்தேவன்"

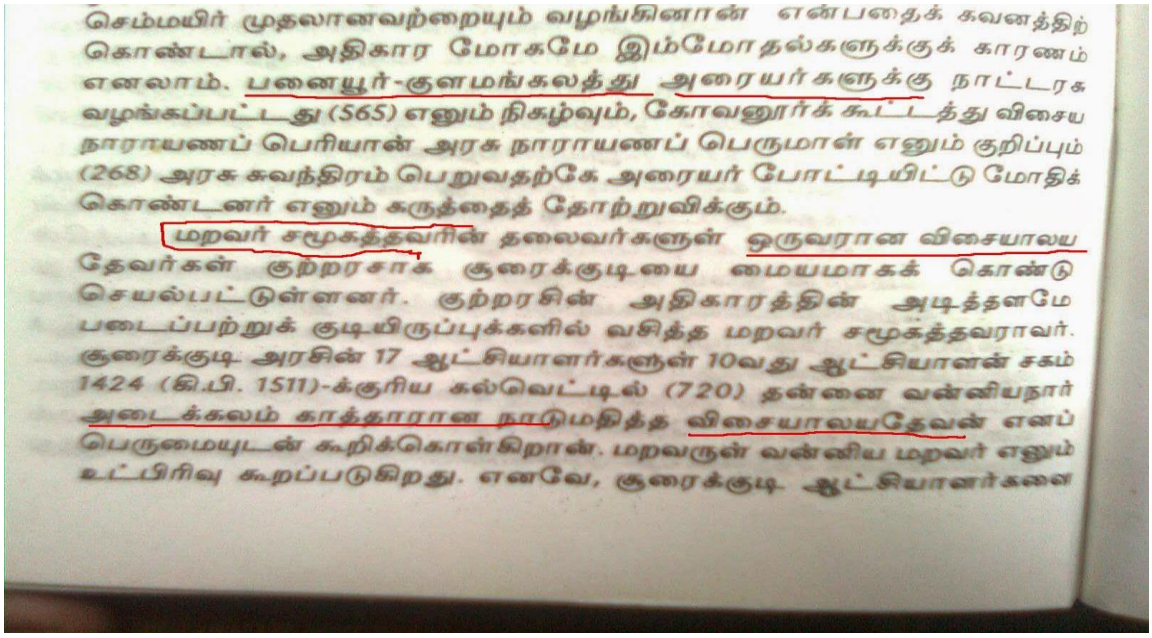
செம்மயிர் முதலானவற்றையும் வழங்கினான் என்பதைக் கவனத்திற் கொண்டால், அதிகார மோகமே இம்மோதல்களுக்குக் காரணம் எனலாம். பனையூர்-குளமங்கலத்து அரையர்களுக்கு நாட்டரசு வழங்கப்பட்டது (565) எனும் நிகழ்வும், கோவனூர்க் கூட்டத்து விசைய நாராயணப் பெரியான் அரசு நாராயணப் பெருமாள் எனும் குறிப்பும் (268) அரசு சுவந்திரம் பெறுவதற்கே அரையர் போட்டியிட்டு மோதிக் கொண்டனர் எனும் கருத்தைத் தோற்றுவிக்கும்.
மறவர் சமூகத்தவரின் தலைவர்களுள் ஒருவரான விசையாலய தேவர்கள் குற்றரசாக சூரைக்குடியை மையமாகக் கொண்டு செயல்பட்டுள்ளனர். குற்றரசின் அதிகாரத்தின் அடித்தளமே படைப்பற்றுக் குடியிருப்புக்களில் வசித்த மறவர் சமூகத்தவராவர். சூரைக்குடி அரசின் 17 ஆட்சியாளர்களுள் 10வது ஆட்சியாளன் சகம் 1424 (கி.பி. 1511)-க்குரிய கல்வெட்டில் (720) தன்னை வன்னியநார் அடைக்கலம் காத்தாரான நாடுமதித்த விசையாலயதேவன் எனப் பெருமையுடன் கூறிக்கொள்கிறான். மறவருள் வன்னிய மறவர் எனும் உட்பிரிவு கூறப்படுகிறது. எனவே, சூரைக்குடி ஆட்சியாளர்களை

சூட்டத்தேவன் வன்னிமிண்டன்:

கல்வெட்டு என்: 33:34

"இப்பாக்கல்லு இவ்வூர் மறவரில் சூட்டத்தேவன் வன்னிமிண்டன் தன்மம்"

பனையூர் மறவரில் இக்கோவிலுக்கு **பாற்கல்லு செய்து கொடுத்தவன் சூட்டத்தேவன் வன்னிமிண்டன் ஆகும்.**

வன்னிய பெயர் கொண்ட மறவர் இருந்தவைக்கு இது ஒன்று ஆதாரமாகும்.

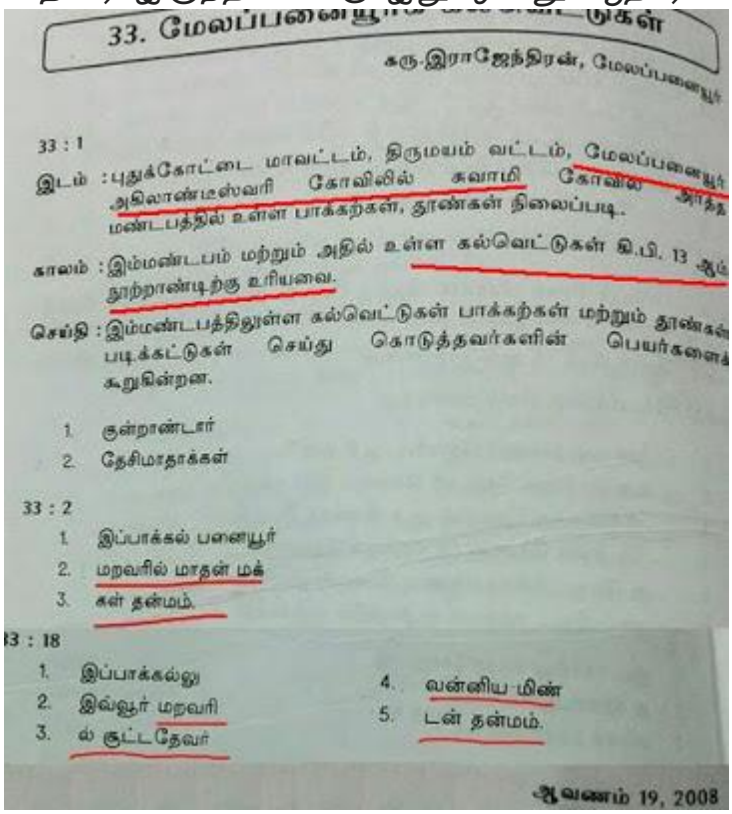

33. மேலப்பனையூர் ...ுகள்

கரு.இராஜேந்திரன், மேலப்பனையூர்

33 : 1

இடம் : புதுக்கோட்டை மாவட்டம், திருமயம் வட்டம், மேலப்பனையூர் அலொண்மஸ்வரி கோவிலில் சுவாமி கோவில் அர்த்த மண்டபத்தில் உள்ள பாக்கற்கள், தூண்கள் நிலைப்படி.

காலம் : இம்மண்டபம் மற்றும் அதில் உள்ள கல்வெட்டுகள் கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு உரியவை.

செய்தி : இம்மண்டபத்திலுள்ள கல்வெட்டுகள் பாக்கற்கள் மற்றும் தூண்கள் படிக்கட்டுகள் செய்து கொடுத்தவர்களின் பெயர்களைக் கூறுகின்றன.

1. குன்றாண்டார்
2. தேசிமாதாக்கள்

33 : 2

1. இப்பாக்கல் பனையூர்
2. மறவரில் மாதன் மக்
3. கள் தன்மம்.

33 : 18

1. இப்பாக்கல்லு
2. இவ்வூர் மறவரி
3. ல் சூட்டதேவர்
4. வன்னிய மிண்
5. டன் தன்மம்.

ஆவணம் 19, 2008

இரண்டாவது "THE HOLLOW ETHINIC CROWN OF INDIAN KINGDOM"-NICOLOS DIRKES" என்ற நூலில் "ஊத்துமலை வம்சாவளி" யை பற்றி விளக்கும் டிரிக்ஸ்,அதில் வன்னியர்கள் ஊத்துமலையிடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என குறிப்பிடும் டிரிக்ஸ்" **இதில் வன்னியர் என குறிப்பது மறவர்களையே"**

"47Both Vanniya Maravars from tirunelveli.See alakapuri vamsavalli.Elaayiram pannai citambara vanniyan vamsavali,GOML madras.....

இதில் சிவகிரியை பற்றி குறிப்பிடவில்லை ஏழாயிரம்பண்ணை,அழகாபுரி ஜமீன்கள் வன்னிய மறவர் இனத்தை சார்ந்தது எனக்கூறுகின்றார்.இதுவும் 1890களில் வந்த அன்றை தமிழக ஆவணம்.

47 Both Vanniya Maravars from Tirunelveli. See the *Alakāpuri Zamintār Vamcāvali* and the *Ēlayiram Paṇṇai Citampara Vaṉṉiyaṉ Vamcāvaḷī*, in the GOML, Madras.

மூன்றாவது ஆவனம்,

I added here from the "Tinnevally Manual" Mr.Stuart's account of the Poligars and their system of kaval: "The Maravar or Vannian caste peculiar to Souther India has a history of its own of considerable Interest. To this class belonged most of the Poligars of feudal chieftains.

1770 களில் ஸ்டுவர்ட் என்ற ஆங்கிலே தளபதியின் கம்பெனி ஆவனம் இதில் " மறவர் அல்லது வன்னியன்" எனும் சமூகத்தர் பாளையக்காரர்களில் அனேகத்தவர் இருந்தனர் எனக் கூறுகின்றார்.

I add here from the "Tinnevelly Manual" Mr. Stuart's account of the Poligars and their system of kāval :—

"The Maravar or Vannian caste peculiar to Southern India has a history of its own of considerable interest. To this class belonged most of the Poligars or feudal chieftains who disputed with the English the possession of Tinnevelly during the latter half of the last and the first years of the present century; as feudal chiefs and at the same time heads of a numerous caste or class of the population, and one whose characteristics were eminently adapted for the role of followers of a turbulent chieftain, bold, active, enterprising, cunning, and capricious, this class constituted themselves, or were constituted by the peaceful cultivators, their protectors in times of bloodshed and rapine when no central authority capable of keeping the peace existed.

இதில்"The Maravar or Vannian "" மறவர் அல்லது வன்னியன்" என்று தான் கூறுகிறார்."Maravar and Vannian" என்றால் தான் மறவரும் வன்னியரும் என்று இரு வேறு பிரிவினர் என பொருள் தரும்.

ஆனால் இதில் மறவர் அல்லது வன்னியன் என்று தான் கூறுகிறார்.300-வருடத்திற்கு முந்தைய ஆவணம். ஆனால் உங்களை

XXIII] SETTLEMENTS OF CASTES AND TRIBES 543

Cóḷa civilised them. Mr. Gopalan, in his book on the Pallavas assumes that the Cóḷa king Karikàla (or his general Toṇḍaimàn Iḷantiraiyan) got back the territory from the Andhra Sàtavàhanas, and that Toṇḍaimàn Iḷantiraiyan was his viceroy. He says that "according to the Mackenzie manuscripts one of the achievements of Àdondai Cóḷa by whom probably we are to understand Toṇḍaimàn Iḷantiraiyan, is the uprooting of the Kuṟumbars." It is probable that the Kuṟumbars now living in the State drifted gradually from Toṇḍaimaṇḍalam to the south.

The region of Tamiḷakam in which our State lies was called Paṉṟinàḍu (land of the pigs) after it was peopled by the Kuṟumbars. The *Nannúl* tells us that Paṉṟinàḍu lay to the south of Aruvànàdu.*

Vémbattúrar Tiruviḷaiyàḍal Puránam, a Tamil classic, (chapters 58 and 59) has the following legend. "In the land of forests there was a Vaṉṉiya chief who had twelve sons, who on account of their misdeeds were re-born as pigs, but were brought up in the Paṉṟimalai country by Sundarésvara, the god worshipped at Madura. When they grew up, these twelve pigs became 'the twelve Paṉṟikuṟumbars'." Paṉṟinàḍu therefore may be taken to mean the land of the Kuṟumbars. Paṉṟimalai (Varàhamalai) is a name for the Palnis, and the association of Paṉṟimalai with the Kuṟumbars may show that some of the Kanarese-speaking Kuṟumbars came direct into the State from the Kanarese country by way of Palni, while one branch of them went to the east, settled in Toṇḍaimaṇḍalam, and later emigrated to the south.

Kuṟumbars are still found in the State, for example at Śellukuḍi and Àraṇippaṭṭi. They weave rough *cumblies* or woollen blankets.

The Maravars.—These were originally a fierce war-like people who lived from ancient times in the barren and thinly

* *Nannul—Viruttiurai 273*—பன்றியாவையுள் வடக்கு.

PALLI OR VANNIYAN என்று தான் எட்கர் தர்ஸ்டன் கூறுகிறார்.

எனவே மறவரில் வன்னிய பட்டம் உள்ள மறவர்கள் என்றும் பள்ளி இனத்தில் வன்னிய பட்டம் உடையவர்கள் என்றும் வேறுபடுத்தி நிருபித்த 100 வருடத்திற்கு முந்தைய ஆவணங்கள் இவை.

நான்காவது ஆவணம் "The Kingdom and Colonyship" என்ற ஆவணத்தில்72 பளையக்காரர்களால் வெல்ல முடியாதவரும் சிவகங்கை,புதுக்கோட்டை,தஞ்சாவூர் 14 நாட்டு தலைவர்களும் பாஞ்சலங்குறிச்சி,காடல்குடி தலைவர்கள் அனைவரும் சாஷ்டாங்கமாக வணங்குதற்குரியவர் மறவர் குல அரசர் சேதுபதி. மேலும் **கொண்டயங்கோட்டை,வன்னிய மறவர்** ,வணங்கா முடி ஆகிய மறவர் குலத்தினர் போற்றுதலுக்குரிய உட்பிரிவுகளாக(subsects) மறவர் குலத்தில் விளங்கினர்.இதில் இருந்து **வன்னியர் என்பது மறவரில் ஒரு உட்பிரிவு** என்று தெரிகிறது.

Competition at court 27

ranked orders. An eighteenth-century document of Maravar caste codes relates that, at the Setupati royal assembly, Kontaiyankottai and Vanniya sub-castes held a superior status among Maravar chiefs: 'when they come [the Setupati] rises in token of courtesy and gives them seat.'[80] When the chiefs of non-Maravar palaiyams (domains) of Pancalamkuricci and Kadalakkudi came to the assembly, they demonstrated their particular status by falling 'prostrate before the Setupati and standing with folded arms without taking their seat in his court'.[81]

ஏன் இந்த வன்னிய பட்ட பெயர்கள் சிவகிரி மறவர்களுக்கு தான் உண்டா வேறு மறவர்களுக்கு கிடையாதா? கொண்டையங்கோட்டை மறவரில் "வன்னியன்" கிளை உண்டு.

இதைப்போல் வ.சூரக்குடி என்ற சிற்றரசு **வன்னியர் பட்டம் கொண்ட மறவர் இனத்தவரான விஜயாலத்தேவர் என்பர் ஆண்டது**.இவர்கள் மறவர் இனத்தின் உட்பிரிவான வன்னிய மறவர் என்ற இனத்தை சார்ந்தவர்கள். இது 12-16ஆம் நூற்றாண்டு காலத்தில் புதுக்கோட்டைக்கு தெற்கு மற்றும் தென்மேற்கு பிரதேசமான் கானாடு,ஒளிநாடு,இராஜேந்திரமங்கலம்,ஒளிநாடுக்கு தலைநகராக இருந்துள்ளது.இது கானாடு,கோனாடு மறவர் அரையர்களையும் வெள்ளாளர்களையும் குடிமக்களாய் கொண்டது.இவரை பற்றி 40-க்கும் மேற்ப்பட்ட கல்வெட்டுகள் திருமயம்,விராச்சிலை பகுதியில் உள்ளதாக 40-கல்வெட்டையும் ஆராய்ந்த சுப்புராயுலு மற்றும் "புதுக்கோட்டை வரலாறு எழுதிய வீ.மாணிக்கம். தம் நூலில் கூறுகிறார்.
இது இன்றைய சிவகங்கை மாவட்டம் அருகில் உள்ளது. இவர் இன்னும் இவ்வூரிலே வாழ்கிறார் ஊரின் பெரியதனக்காரராகவும் (அம்பலம்) ஆக உள்ளார். இவரது முன்னோர்களில் ஒருவரான பொன்னன் விஜயாலய வன்னியன் மதுரை மீனாட்சி அம்மன் மேல் பக்தி கொண்டவர் தினமும் மதுரைக்கு குதிரையில் சென்று வழிபடுவானாம். தன் வயதான காலத்தில் சென்று வழிபட இயலாததால் வ.சூரக்குடியிலும்,முறையூரிலும் மீனாட்சி அம்மன் கோயில் கட்டி வழிபட்டான். இன்றும் அந்த கோயிலும் முதல் மரியாதை பெறும் குடும்பமாக வாழ்கின்றனர்.இந்த கோயில் சிவகங்கை சமஸ்தானத்திற்கு உட்பட்ட கோயிலாகும்.
இவரை பற்றி கல்வெட்டு செய்திகளில் சில,
திருமையம் கல்வெட்டுகள்
http://thevar-mukkulator.blogspot.in/2013/08/blog-post_6.html

நான் காட்டிய நான்கு ஆவணம் மட்டுமல்ல இன்னும் ஏராளமான ஆவணங்கள் இருக்கின்றது அவை யாவும் உங்கள் இன வரலாற்று ஆசிரியர்களான நடன.காசினாதன்,சதாசிவ

பண்டாறத்தார் போல தனக்கு தானே தன் இனத்துக்கு ஏற்றார் போல் திருத்தி எழுதிக்கொள்ளப்பட்ட ஆவணங்கள் அல்ல.

வன்னிய மறவர் என்ற சாதி இருந்ததற்க்கு ஆதாரம்:

ஏழாயிரம் பண்ணை ஜமீன் சிவகிரி ஜமீன் ஆகிய இருவரும் வன்னிய மறவர் சாதியை சேர்ந்தவர்கள். இதில் ஏழாயிரம் பன்னையை பூர்வீகமாக கொண்டு இன்று பழனியில் வசிக்கும் சந்தன துரை என்னும் பெரியவரிடம் உள்ள இருபத்திரத்தில் 1898 மற்றும் 1920 ஆகிய பத்திரங்களில் வன்னிய மறவர் சாதி என வந்துள்ளது.

1898 ஆம் ஆண்டில் ஆதாவது சுதந்திரத்திற்கு முன் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் பழனியில் இருந்த மறவர் மடம் ஒன்றின் தலைவர் **அப்போதைய 5 ரூபாய் பத்திரத்தில் நன்கு கவனிக்கவும் விக்டோரியா மகாராணி உருவம் பொரித்த பத்திரத்தில் இந்த வாசகம் வருகிறது.**

"பழனியாண்டித் தேவர் மகன் வன்னிய மறவர் சாதி வசமுள்ள வீரயாத்தேவர்"..... இப்படி செல்கிறது.

இதைப்போல்,
1920 ஆம் ஆண்டில் 1 ரூபாய் பத்திரத்தில் நன்கு கவனிக்கவும் விக்டோரியா மகாராணி உருவம் பொரித்த பத்திரத்தில் இந்த வாசகம் வருகிறது.

"வன்னிய மறவர் சாதி வசமுள்ள மடமொன்றில்"

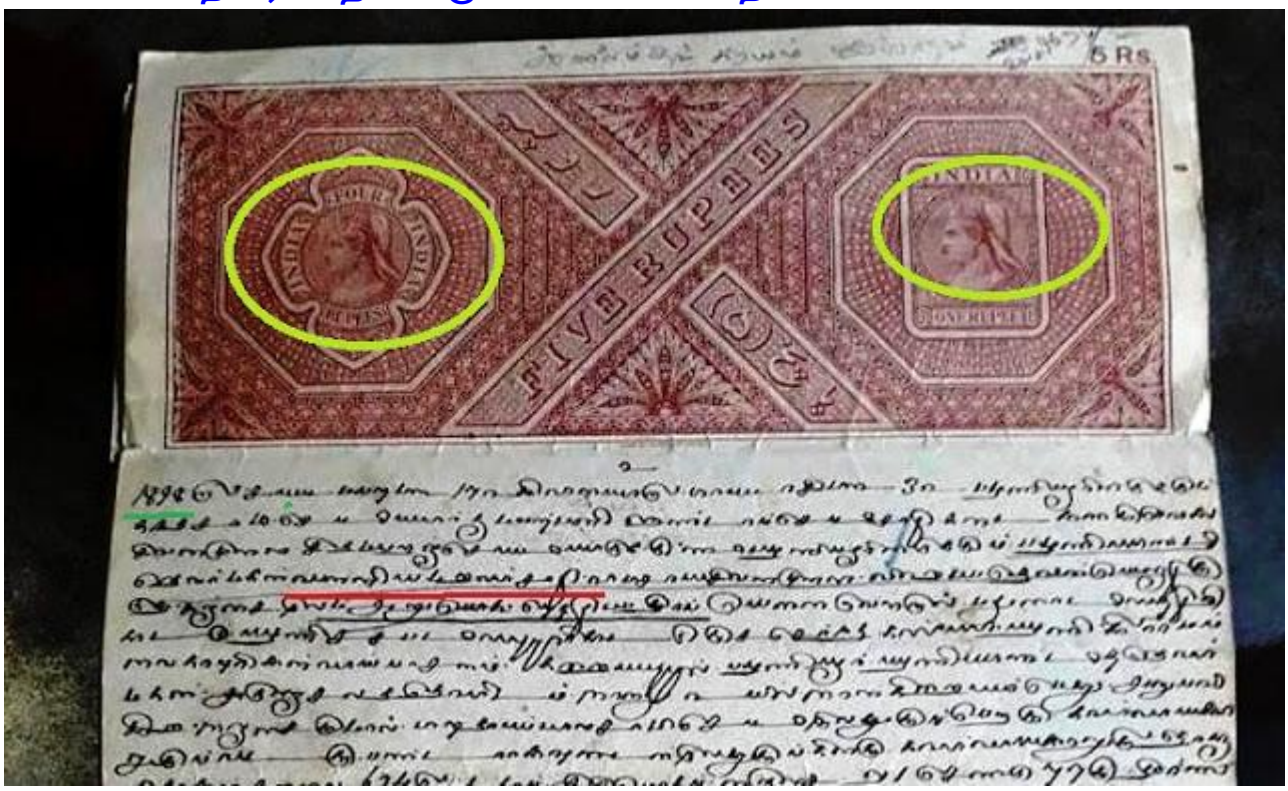

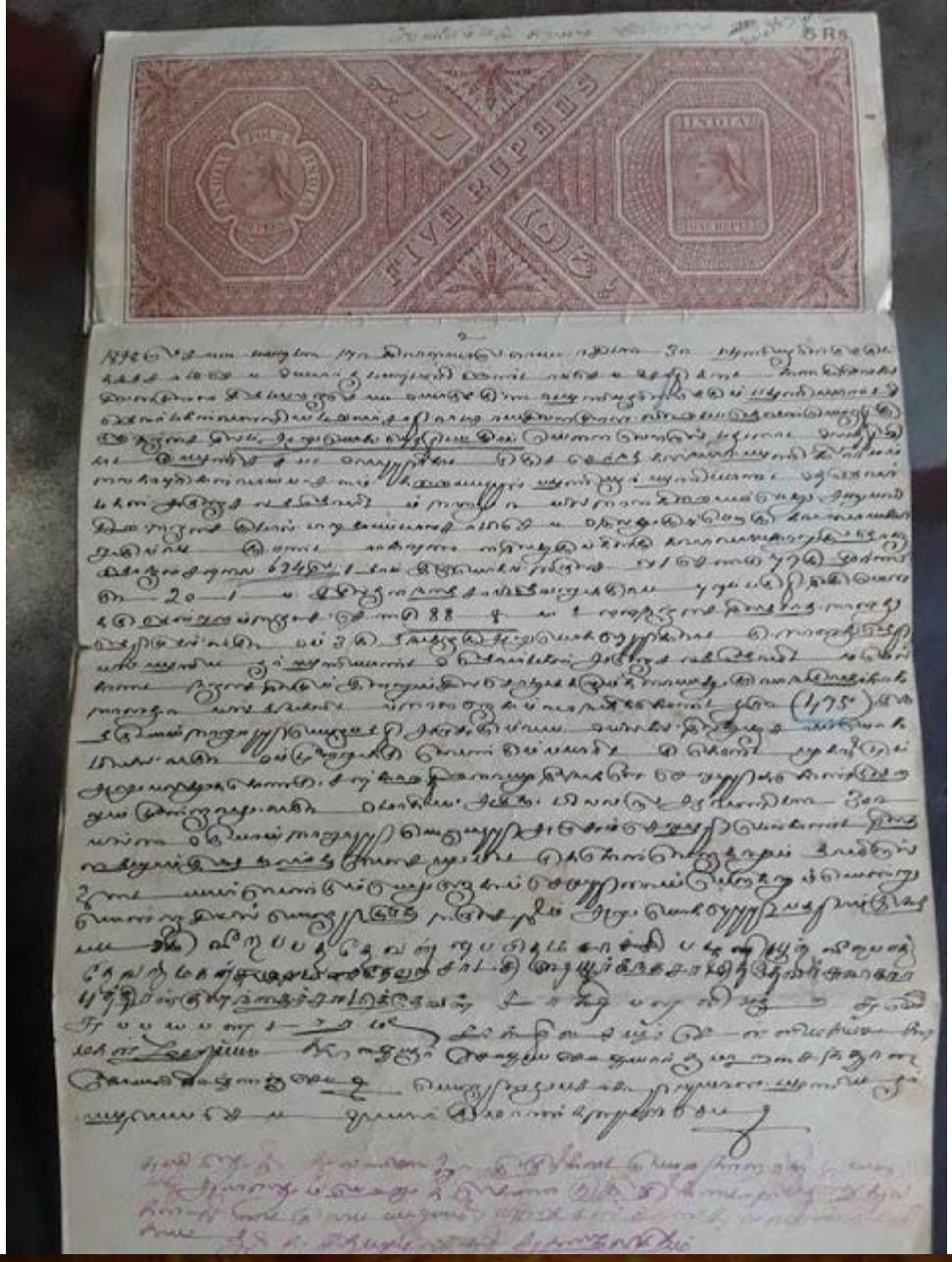
5 Rs
INDIA
FIVE RUPEES

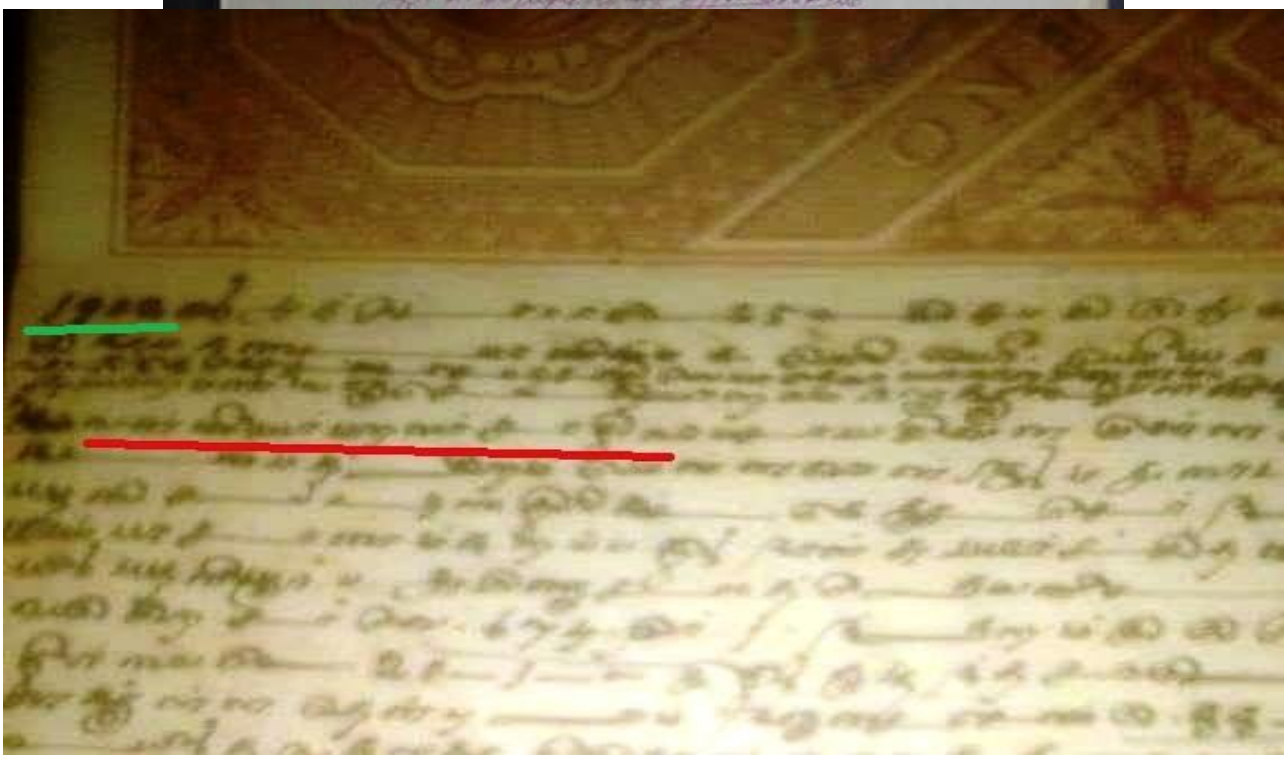

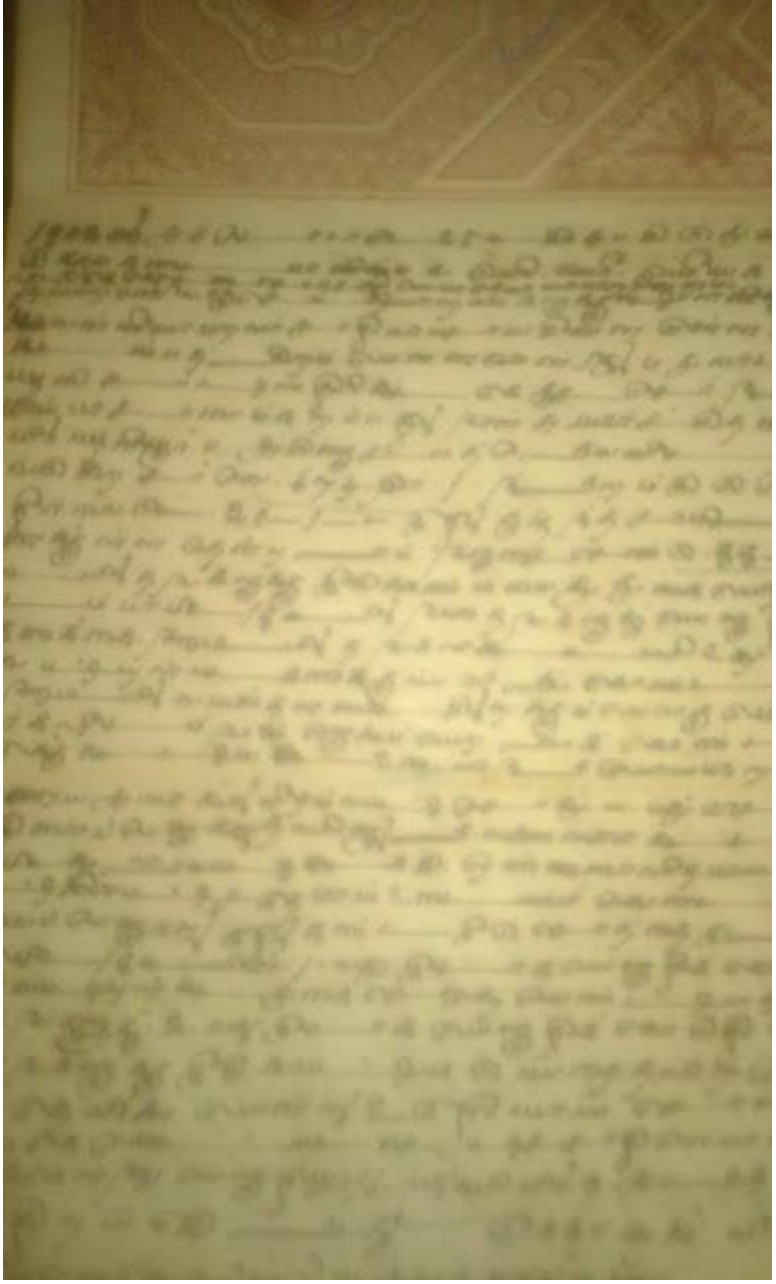

வணங்காமுடி வன்னிய மறவர் ஜாதி!
~.~.~.~.~.~.~.~.~.~.~.~.~.~.~.~.~.~.~.

அன்பு நண்பர்களே! வன்னிய மறவர் சாதி என பழங்கால பத்திரப்பதிவுகளில் {1898-மற்றும்-1928}உள்ளதையும்,அவ்விதம் வருவதையும் ஏற்கனவே நான் பதிவிட்டிருந்தேன். இப்போது மேலும் சில பத்திரங்களையும் பதிவிடுகிறேன்.

பத்திரம்:1
~~~~~~~

"வணங்காமுடி வன்னிய மறவர் ஜாதி"
{1916ம் வருடத்திய பத்திரம்.}

1916ம் வருடம்,அக்டோபர் மாதம்,11ம் தேதி, நள வருடம், புரட்டாசி மாதம் 26ம் தேதி, கஸ்பா பழனியிலிருக்கும், பழனிச்சாமி முதலியார் மகள் "செங்குந்த முதலியார் ஜாதி" விவாசாயம்,
~~~~~~~

பருவதத்துக்கு ..

மேற்படி ஊரிலிருக்**கும் பழணியாண்டித்தேவர் குமாரர், "வணங்காமுடி வன்னியமறவர் ஜாதி"** விவாசாயம், வீரய்யாத்தேவர், மேற்படி ஜாதி, மேற்படி ஜீவனம்,ராமசாமித்தேவர்:2,...

பத்திரம் 2.
~~~~~~~

1902 -அக்டோபர் மாதம்-25ம் தேதி, சுபகிருது ஆண்டு, ஐப்பசி மாதம் பழனியூரிலிருக்கும் ....

"வன்னியமறவர் ஜாதி"

பத்திரம்:3
~~~~~~~

"வன்னிய மறவர் ஜாதி" -1907 ம் வருட பத்திரம்.

பத்திரம்:4
~~~~~~~

பழனி டவுண், பொன்னையாத்தேவர் சந்திலிருக்கும், மாரியப்பத் தேவர் அவர்கள் மனைவி "வணங்காமுடி வன்னிய மறவர் ஜாதி " சுகஜீவனம் சுமார் 52 வயது, இருளாயி அம்மாள் அவர்களுக்கு, மேற்படி டவுண், "சவளக்காரர்" தெருவிலிருக்கும் சுப்பு பண்டாரத்து குமாரர் "துழுவ வேளாளர் ஜாதி" விவாசாயம் -வியாபாரம், சுமார் 48 வயது,பழனியப்பபிள்ளை:1, மேற்படியார் குமாரர் மைனர் சுமார் 16 வயது, சண்முகம் பிள்ளை: 1, ... {தேதி:25•12•1937}

'சவளைக்காரர் எனும் சாதியார் இப்பத்திரத்தின் வாயிலாக "சவளைக்காரர்" என்றே இக்கால கட்டங்களில் வழங்கப்பட்டனர் என்பதை அறியமுடிகிறது'. மேலும் பழனியில் 'பண்டாரம்' எனப்படுவோர் துளுவ வேளாளர் சாதி என தம்மை குறிப்பிட்டுள்ளதையும் அறியமுடிகிறது. இதனால் 'பண்டாரச்சாதி' என்போர் பிள்ளை எனும் பட்டத்தோடு உடைய வேளாண் சாதியினர் என்பதும் உறுதியாகிறது.

பத்திரம்:5
~~~~~~~

1951- ஏப்ரல் 18,

.... பழனி டவுண், கருப்பண தேவர் சந்திலிருக்கும், வீ.ராமசாமித்தேவர் அவர்கள் பாரியை **"வணங்காமுடி வன்னியமறவர் ஜாதி"** சுகஜீவனம், சீதையம்மாளுக்கு....

அன்புடன்.
கி.ச. முனிராஜ் வாணாதிராயன்.

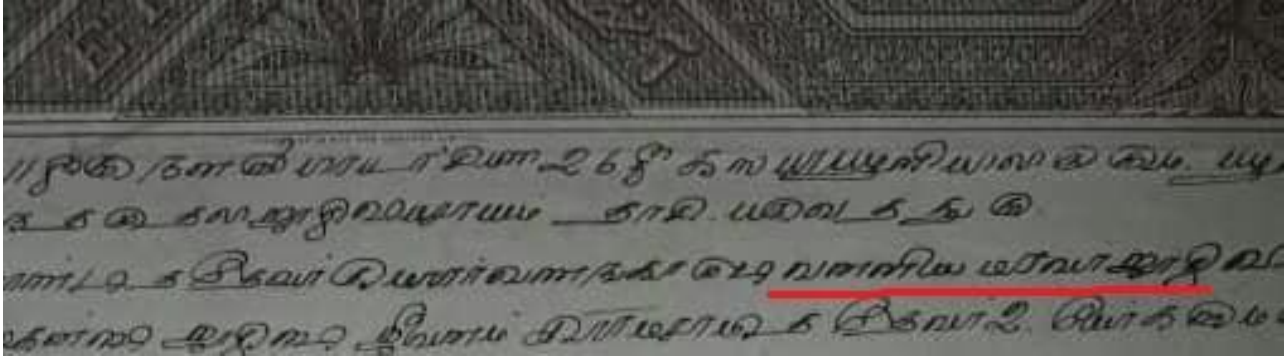

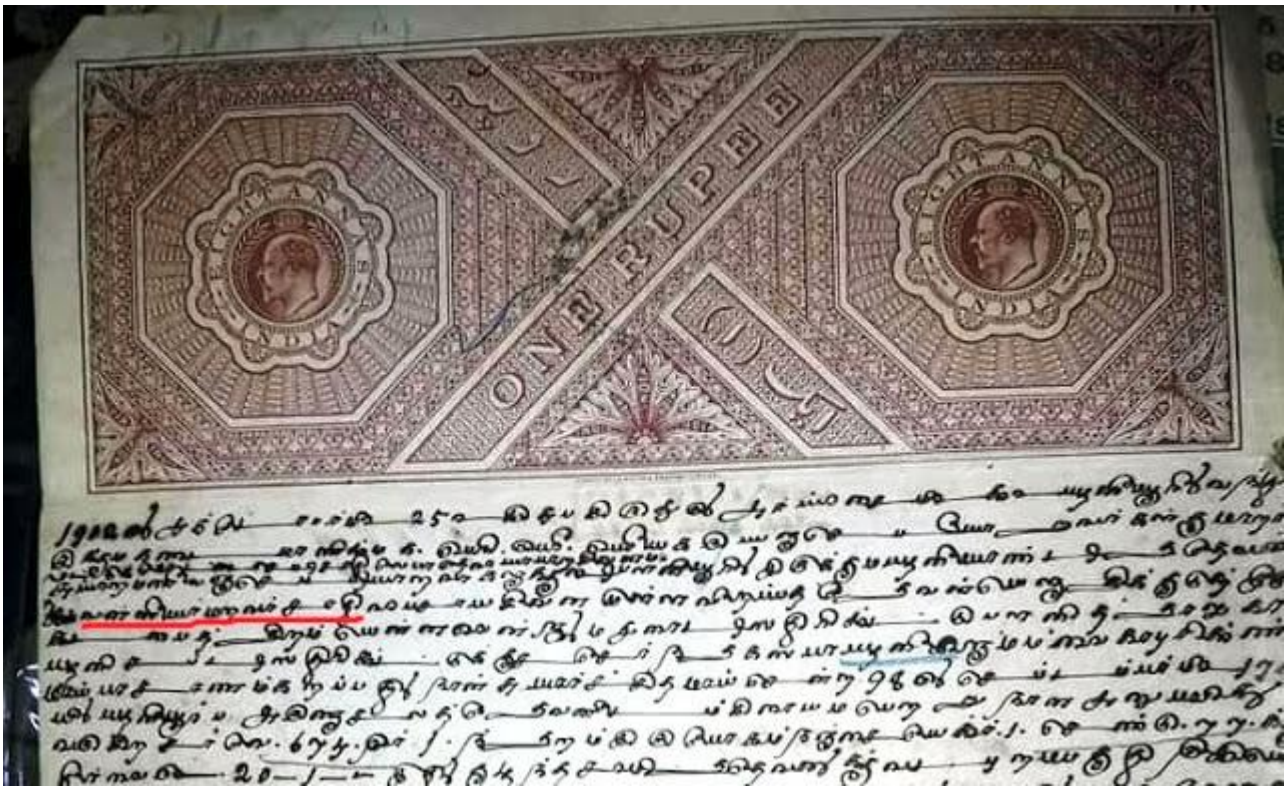
ONE RUPEE
EIGHT ANNAS
INDIA

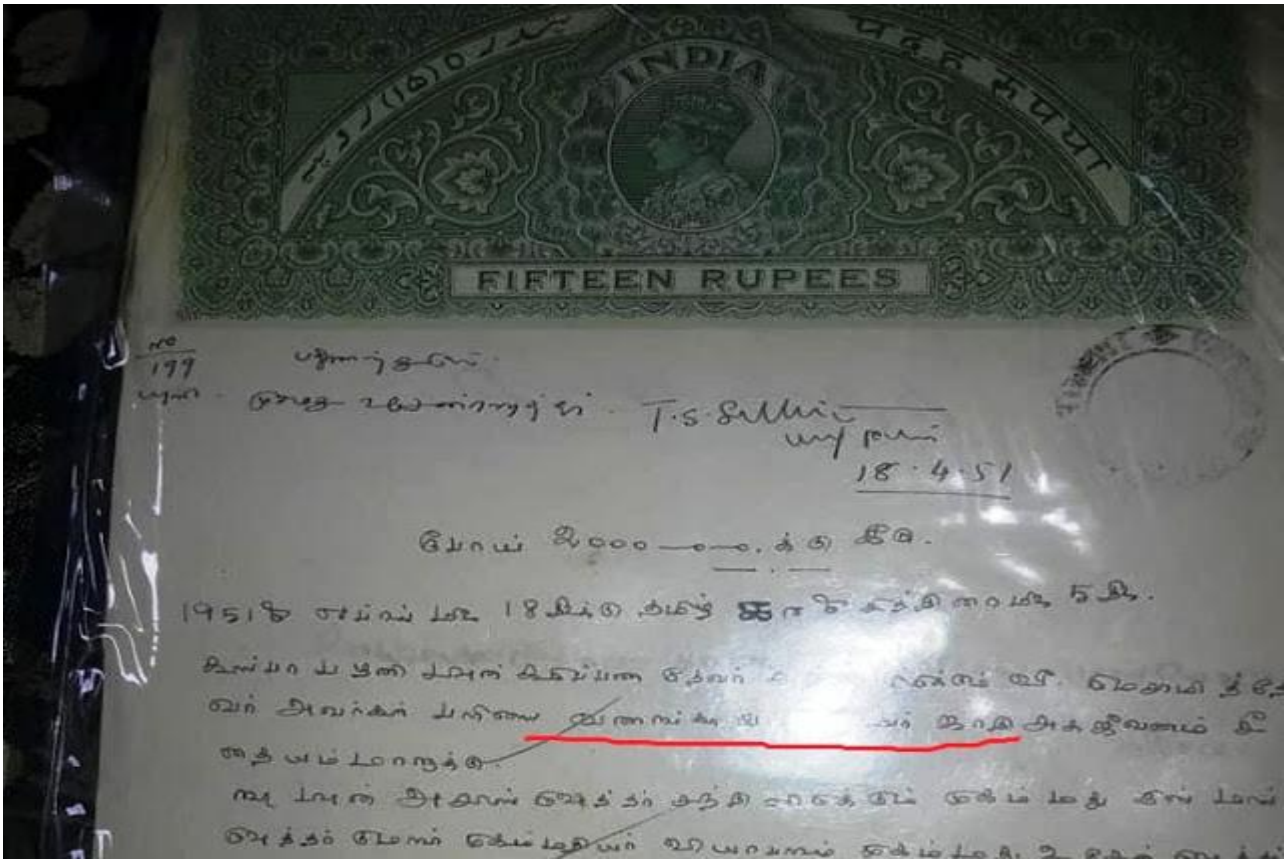
INDIA
FIFTEEN RUPEES
T.S. Sellin
18.4.51

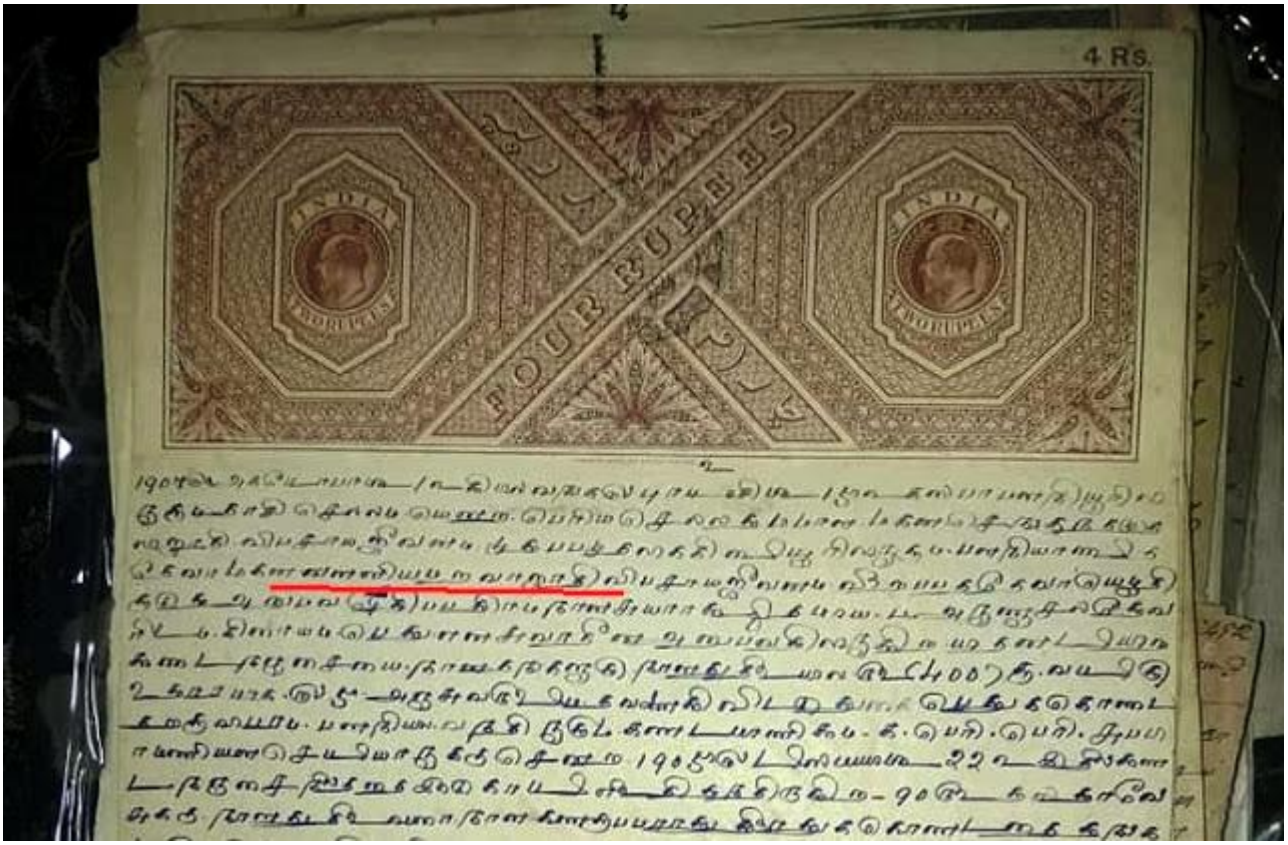
4 RS.
INDIA
FOUR RUPEES
FOUR RUPEES

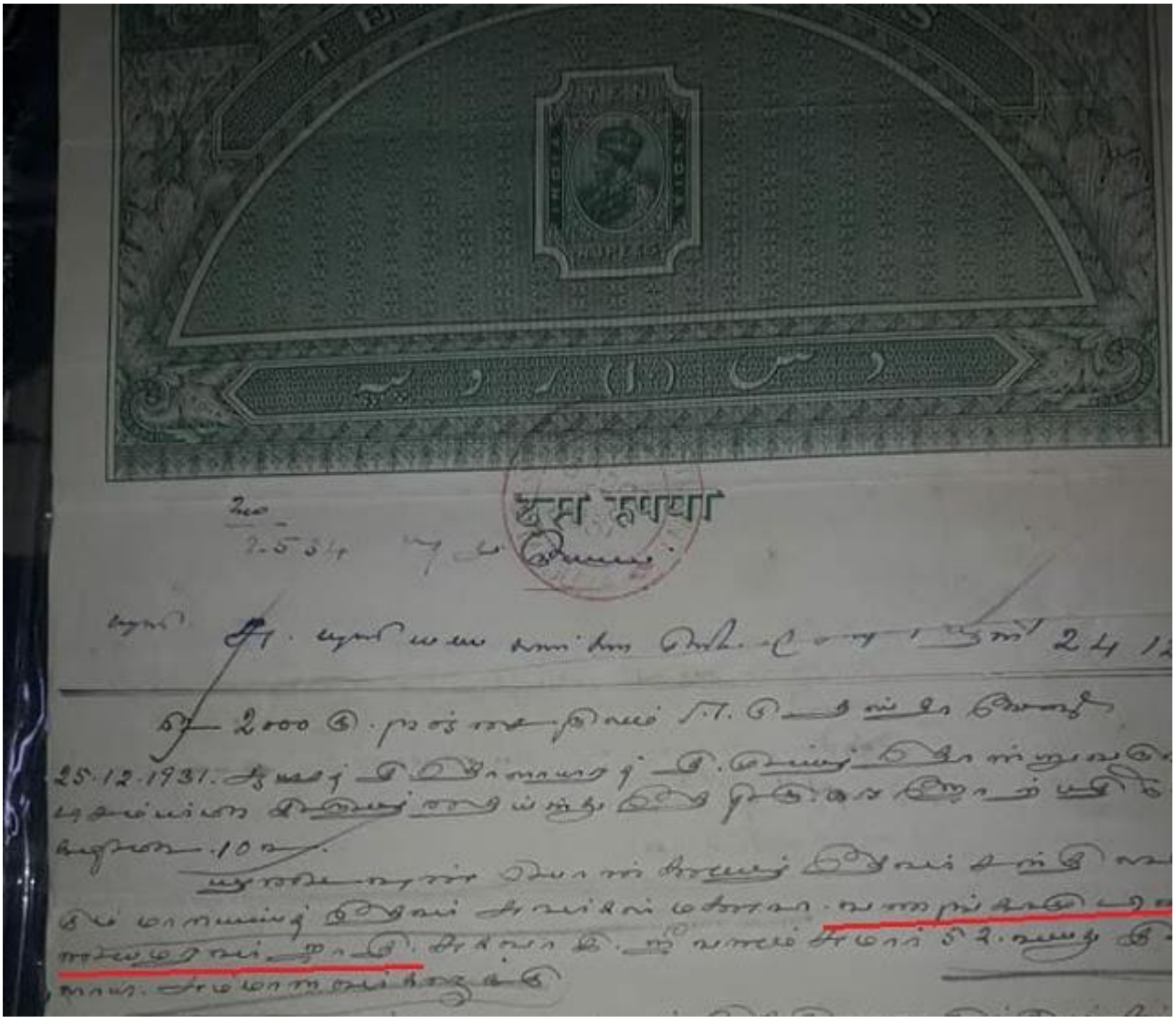
INDIA
INDIA
INDIA
दस रुपया

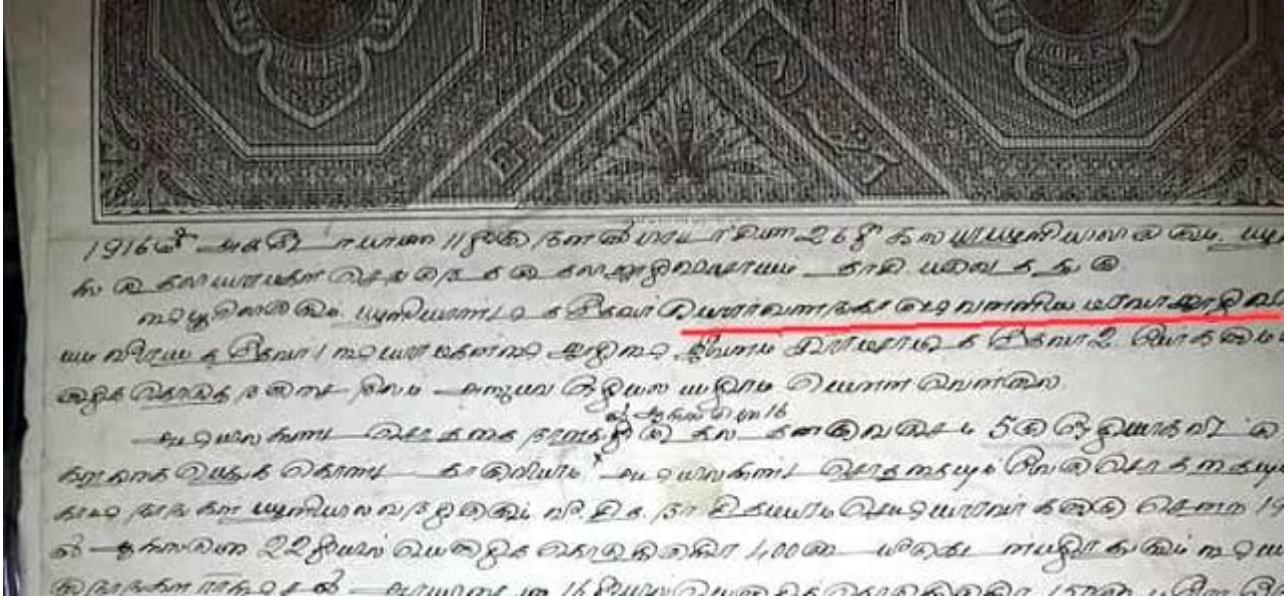

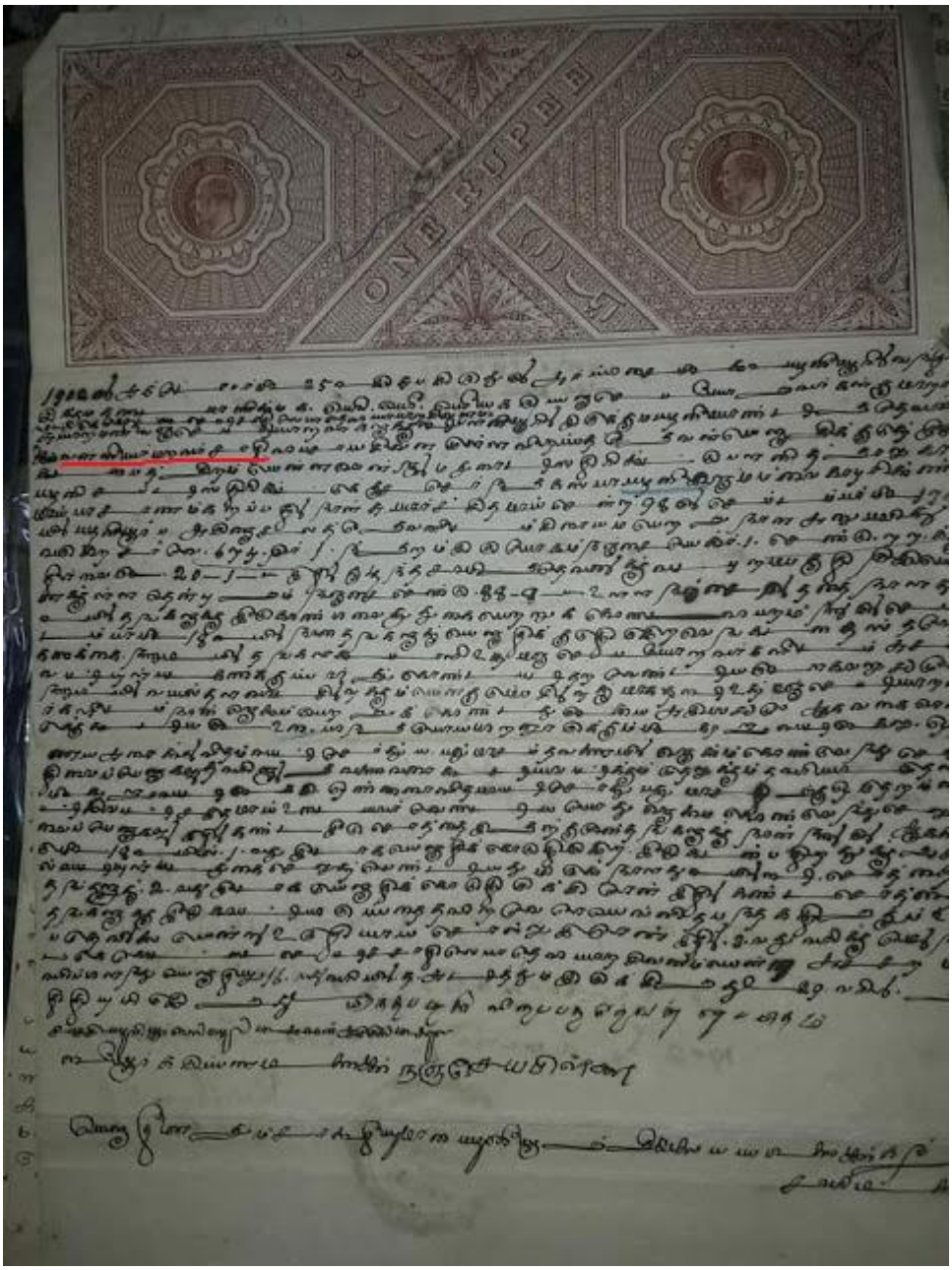
ONE RUPEE

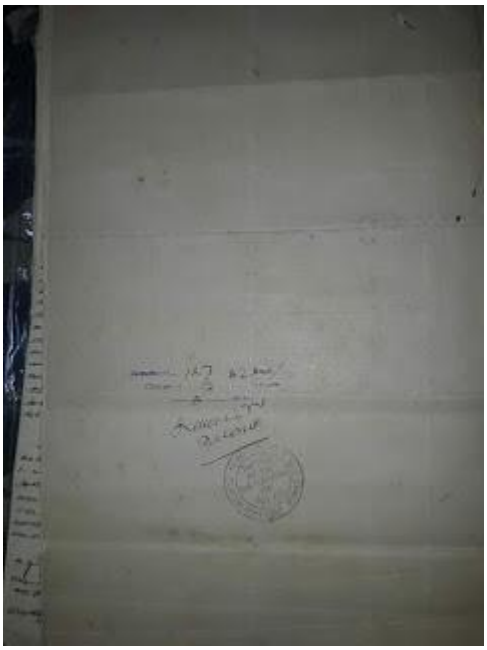

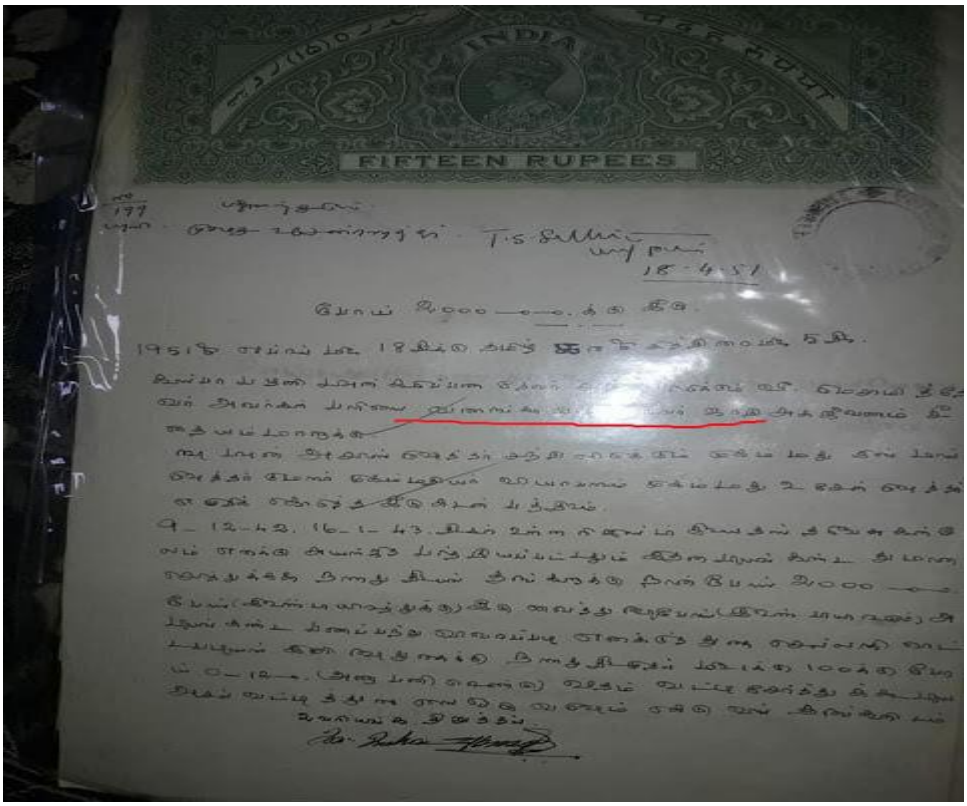
INDIA
FIFTEEN RUPEES

4 RS

FOUR RUPEES

ONE RUPEE

ONE RUPEE

2.5.31

24 12

2000

25-12-1931

100

1. 68

16

1. 7

2

2

2000

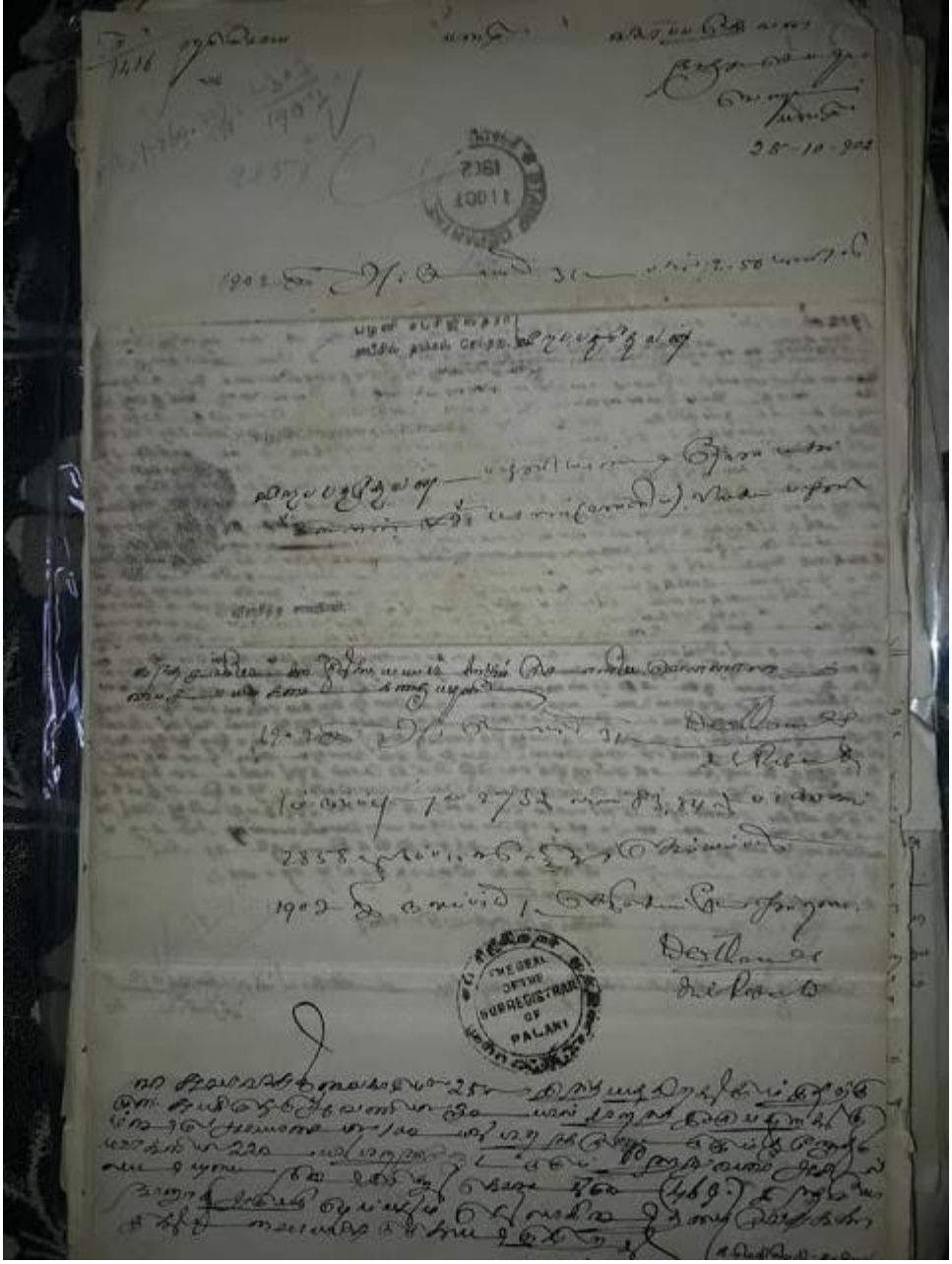

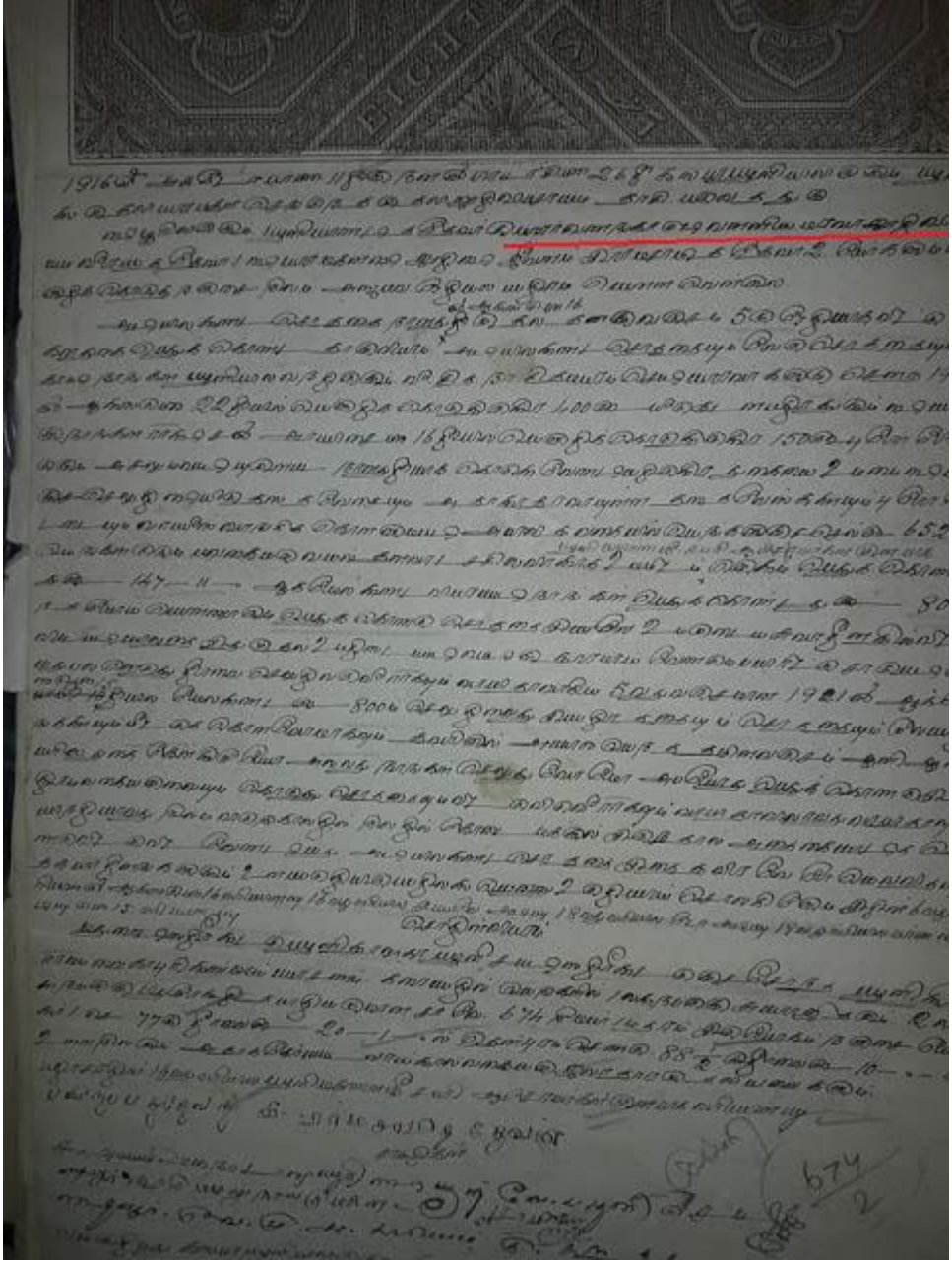

இந்த மறவர் மடம் இன்று வழக்கில் உள்ளது பழனி பண்டாறம் ஒருவரால் ஆக்கிரமிப்பு செய்யபட்டு அதன் வழக்கு நடைபெற்று வருகிறது.

இப்படி ஒரு ஆதாரம் எவரிடமும் இருக்காது இன்றைக்கு

மேற்கண்ட ஆராய்ச்சியாளர்கள் யாரும் மறவர் ஜாதிக்காரர்களா?ஆவணங்களை எழுதிய அனைவரும் வெள்ளையர்கள்.

அப்படி என்ன ஆதாரத்தை காட்டினீர்கள்,

Palli is women live in strict seclusion (Gosha). This particularly the case in the old Palaigar families of Ariyalur, Udaiyarpalaiyam, Picha- varam, and Sivagiri. . PALLI OR VANNIYAN-edgar thurston] .

ஆதாவது பள்ளி இனப்பெண்கள் கோஷா என்ற ஆடையை கட்டாயமாக அணிவார்கள். அதில் உடையார்பாளையம்,அரியலூர்,பிச்சாவரம்,சிவகிரியை சார்ந்தவர்கள் இவர்களை தங்கள்

இனத்தவர் என்று கூறிக் கொண்டுள்ளனர்.(உண்மையில் உடையார் பாளையம்,அரியலூர் ஜமீன் இருவரும் வன்னியப்பட்டம் கொண்ட பார்க்கவ குலத்தவர்கள்.சிவகிரி வன்னியர் பட்டம் கொண்ட மறவர் ஜமீன்)

"கோஷா" ஆடை என்பது இஸ்லாமிய பென்கள் அனியும் பர்தாவை போல. இதை சில அரசியரும் இளவரசியரும் நாயக்கர் மறவர் ஜமீன்கள் உட்பட அனியும் உடை தான். இது ஆதாரம் என்றால் மேன்மை பொருந்திய சிவகிரி ராணியார் முத்தாதாள் நாச்சியார் அவர்கள் அனிந்துள்ளது "கோஷா" ஆடையா? என கூறுங்கள் பார்ப்போம்

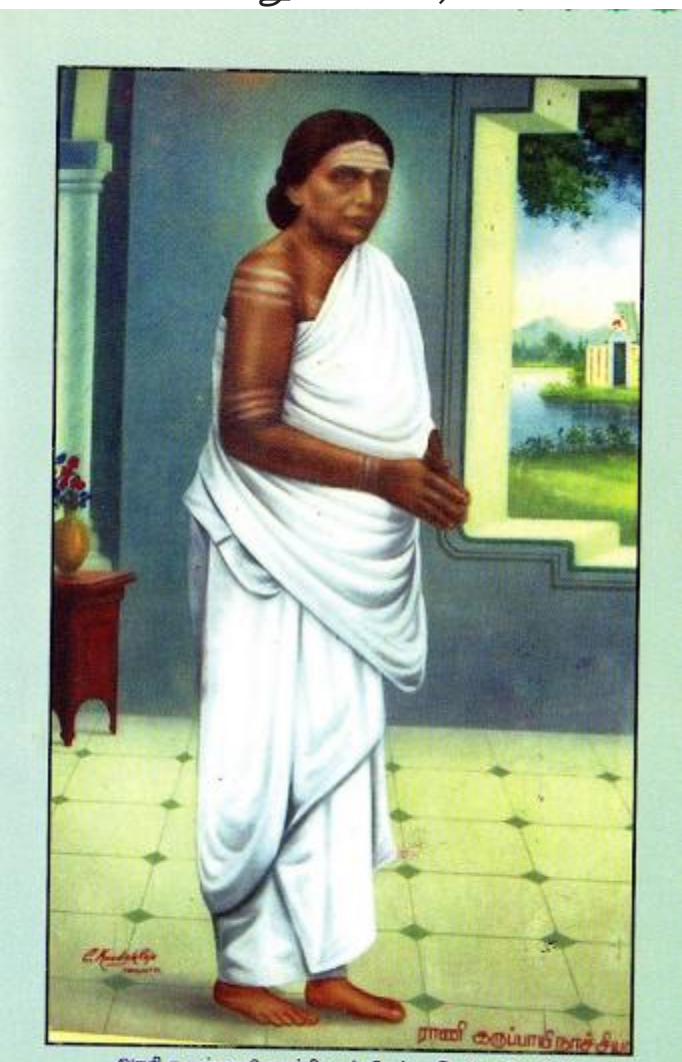

அரசி கருப்பாயி நாச்சியார் பிறந்த இடம் : சிவகிரி
வாழ்க்கைப்பட்ட இடம் : ஆத்திப்பட்டு கி.பி.1922 இல் ரூ.3
கோடியளவுக்கு அறக்கொடை அளித்திருக்கிறார்

இந்த ராணியர் சாதாரன பென்மனிபோல் வயோதிக ஆடையை அனிந்துள்ளார். உங்களது "கோஷா" ஆடை கூற்றை எங்கே கொண்டு துடைக்க போகின்றீர்கள்.

"வன்னியர்" ஜமீன் என கோறுகிறீர்களே.

considerable number of palmyra topes scattered about in this portion of the taluk, which may be considered the northern limit of the "palmyra forest."

Some of the villages of the north-eastern portion of the taluk belong to the black cotton series, being the southern edge of these extensive plains. Most of the garden cultivation under wells belongs to this group; cotton, cholum and gram are the staple crops of this soil, besides tobacco, chillies, and vegetables under wells.

Railway.

The Tinnevelly Branch of the South Indian Railway enters the taluk at Gengaikundan by a fine bridge over the Chittar, and makes short work of the eight miles between that village and Tinnevelly Railway Station, which lies half-way between the towns of Tinnevelly and Palamcottah on the left or northern bank of the river.

Population.

The taluk contains 268 villages, of which 222 are Government, 17 Inam, and 29 Kattuguttakai or rented. The population numbers 180,219 souls, of whom 160,607 are Hindus, 18,966 Mahomedans, and 650 Christians. The castes most numerously represented are Vellalars or Pillais, 33,975; Vannians or Maravars, 47,945; Shanars, 13,313; Shepherds, 12,956; and Brahmins, 10,791. The Pariahs amount to 11,148.

The grown male population numbers 53,221. The cultivating class is the largest, amounting to 16,143, besides 11,616 labourers mostly agricultural. Traders in food number 4,568, and in dress 3,960, general traders 3,568; the minor professions number 2,114, personal servants 2,670, workers in metal 1,390, and on construction of houses, &c., 2,057. These latter figures give an idea of the prosperity and civilization attained in the towns of Tinnevelly and Palamcottah and in the principal villages.

திருநெல்வேலியில் 20-ஆம் நூற்றாண்டில் எடுத்த சாதிக் கனக்கெடுப்பில் வெள்ளாளர் (அ) பிள்ளை 33,975

வன்னியர் (அ) மறவர் 47,945 சாணார் 13,313 கோனார் 12,395 பிராமின் 10,791 பறையர் 13,456 என கனக்கெடுத்துள்ளனர்.

திருநெல்வேலி ஜாதிய அறிக்கை இது.இதில் "பள்ளி" என்னும் சாதி கிடையாது.

The Chetties are essentially a trading community inhabiting towns or important villages. The washerman, barber, and potmaking castes were originally village servants, and one or more of each trade were, and are to this day, supported by each village community. The Kshatriyas are suspected to be mostly Shanars who are fond of arrogating to themselves titles which imply a higher place in the social scale than that assigned to them by the general accord of other castes. There is, however, a Rajput colony in the district, namely at Rajapoliem in the Srivilliputtur Taluk.

By far the largest part of the lands of the district is held either from Government or from the different Zemindars by Vellalars (here popularly known as Pillays), or by the descendants of Telugu [illegible]

Maravars.

The Vannian caste, known in Tinnevelly as Maravars, are chiefly the agricultural servants or sub-tenants of the wealthier ryots under whom they cultivate, receiving a share of crop varying from one-fifth to half. An increasing proportion of this caste are becoming the ryotwari owners of land by purchase from the original holders. The same remarks apply to considerable numbers of the shepherd caste, while another section of this class finds employment in breeding and rearing cattle and sheep for the market, and for use in manuring the fields of the cultivators, for which there exists a regular standard of remuneration, proportioned to the number of animals folded on the land and the number of nights they remain.

Shanars.

The Shanars are a caste peculiar to Tinnevelly. They are thus described by the Right Rev. Bishop Caldwell, who has labored among them as a Missionary for upwards of thirty years, and than whom there can be no better authority.

"It is amongst the Shanars or palmyra cultivators, a caste which is almost restricted to Tinnevelly and South Travancore, that Christianity has made most progress; and though the movement has extended to some other castes higher and lower in the social scale, almost all the missionary results for which Tinnevelly is famous have been accomplished amongst the Shanars. Shanar Christianity still forms the staple of the Christianity of Tinnevelly.

"In some respects the position of the Shanars in the scale of castes is peculiar. Their abstinence from spirituous liquors and from beef, and the circumstance that their widows are not allowed to marry again connect them with the Súdrá group of castes. On the other hand they are not allowed, as all Súdrás are, to enter the temples, and, where old native usages still prevail, they are not allowed even to enter the courts of justice, but are obliged to offer their prayers to the gods, and their complaints to the Magistrates outside; and their women, like those of the castes still lower, are obliged to go uncovered from the waist upwards.

"These circumstances connect them with the group of castes inferior to the Sudras; but if they must be classed with that group, they are undoubtedly to be regarded as forming the highest division of it. A considerable proportion of the Shanars are owners of the land they cultivate, many are engaged in trade, and some of both these classes are wealthy as wealth is estimated amongst peasantry; whilst one family, being Zemindars, is entitled to be classed with the gentry of the province. All of them are, in some shape or another, engaged in the cultivation of the palmyra, and perhaps the majority are employed in climbing that tree.

"Though the Shanars rank as a caste with the lower classes, and though the greater number of them earn their daily bread by their daily labor, pauperism is almost unknown amongst them. Of the great majority it may be said, that they are equally removed from the temptations of poverty and riches, equally removed from the superficial polish and subtle rationalism of the higher castes, and from the filthy habits and almost hopeless degradation of the agricultural slaves."

The Shánárs abound in the sandy tracts of the extreme south, where their chief property consists of the palmyra palm, of which they extract the juice to manufacture jaggery (a coarse sugar); they also cultivate, and many of them engage successfully in trade; they are a hardy and industrious class.

Mahomedans.

The Mahomedan population of Tinnevelly is mostly of mixed descent; nearly 60 per cent. of the whole are of the class termed Lubbais, while Arabs, Sheiks, Syads, Patans, and Moguls are hardly represented; 29·9 per cent. of the whole are unclassified, but it is probable that they belong chiefly to the Lubbais or to converted Hindus of low castes. The Lubbais are found chiefly in towns and settled along the coast; in the former they are engaged in weaving and in general mercantile business; in the latter in seafaring pursuits, chiefly trade by sea. Few of them engage in agriculture.

The trade of the district is carried on by Shánárs, Vellalars, Chetties and Lubbais, and a few Brahmins. Shánárs, Weavers, Mahomedans, Lubbais and Parayahs, making 12 per cent. of the population, follow industrial pursuits chiefly connected with the supply of food and clothing, and a similar population, consisting of Vannians, Maravars, Parayahs, Vellalars, Pullars, and Shánárs form the laboring classes of Tinnevelly, 104,936 in number.

Eight per cent. of the population, a large proportion for India, are found to be able to read and write.

Maravars.

The Maravar or Vannian caste peculiar to Southern India has a history of its own of considerable interest. To this class belonged most of the Poligars or feudal chieftains who disputed with the English the possession of Tinnevelly during the latter half

Chapter II. Population, Characteristics, &c.

of the last and the first years of the present century; as feudal chiefs and at the same time heads of a numerous caste or class of the population, and one whose characteristics were eminently adapted for the roll of followers of a turbulent chieftain, bold, active, enterprising, cunning and capricious, this class constituted themselves, or were constituted by the peaceful cultivators, their protectors in times of bloodshed and rapine, when no central authority capable of keeping the peace existed.

Kaval system.

Hence arose the systems of Desha and Statum Kaval, or the guard of a tract of country comprising a number of villages against open marauders in armed bands, and the guard of separate villages, their houses and crops, against secret theft. The feudal chief received a contribution from the area around his fort in consideration of protection afforded against armed invasion. His servants of the same caste, spreading themselves among the villages, received fees and sometimes rent-free land for undertaking to protect the property of the villagers against theft, or to restore an equivalent in value for anything so lost. Claims to Désha Kaval fees as well as to Village Kaval fees are of common occurrence to the present day.

Mr. Lushington, in a report dated 1797, draws a lively picture of the means resorted to by the Poligars during the troubled times of the Nawabs' government, especially between 1740 and 1760, but in a less degree continuing to the early years of the present century, as well as in a much milder form even up to quite recently. He says:—

"When the collection of the kaval fees is not quietly submitted to, torture and the whip are applied, the whole village put into confinement, every occupation interdicted, the cattle pounded, the inhabitants taken captive to, and not unfrequently murdered in, the pollams, and, in short, every outrage of violence and cruelty is committed until their purposes are attained."

The suppression of the Poligars followed close upon this report, and then the disarming of the armed portion of the population, that is, chiefly of the Maravar caste, who formed the bulk of the followers of the Poligars, themselves, as above stated, mostly Maravars. The Poligars gradually settled down as Zemindars, and of their turbulent followers some became village watchers, some joined the criminal classes of the district of which they now form the greater part, and a large number by degrees took to the more innocent employments of agriculture as under-tenants of the richer landholders, and as farm laborers, in which positions we now find them.

Religion.

Bishop Caldwell, in describing the religion of the inhabitants, which, as a Missionary, he has spent his life in opposing, says of it as follows:—

Chapter II. Population, Characteristics, &c.

"The religions prevalent in Tinnevelly, with the one exception of devil-worship, are precisely the same as those which prevail throughout the rest of the Tamil country, so that it is unnecessary to describe them in detail. The great majority of the inhabitants of the district are Saivas, and the Saiva Siddhanta system of religious philosophy is much more widely professed than the Vedanta. Their most important temple—the most important temple in Tinnevelly—is at Trichendur on the sea coast, where the divinity specially worshipped is Subrahmanya. The Trichendur temple and the temple of Pulney (Parani) are the principal temples to Subrahmanya in Southern India. The Vaishnavas in Tinnevelly are not numerous, except amongst the castes of Telugu origin and the Brahmins. They are nearly all Tengalies. The only Vadagalies are strangers from the north. Their principal temple is at a place on the Tambrapurni river called Alwar-Tirunagari, or commonly, but erroneously, Alwar-Tinnevelly. The Alwar, or disciple of Vishnu, specially venerated there is Nammalwar.

"Whilst the religion of the majority of the higher classes in Tinnevelly is substantially the same as that which prevails here and in the rest of the Tamil country, the religion of the middle and lower classes is more largely characterized with the worship of devils than is anywhere else the case. In every part of Southern India, and I believe in Northern India as well, sacrifices are systematically offered to the village goddesses, and as these goddesses are forms of manifestations of Kali, that is, of Parvati, not in her beneficent form, but in her horrific form; as they are energies, not of preservation or enlightenment, but of punishment and destruction, their worship is a species of demon-worship, and is generally regarded by the people in this light, so also undoubtedly is the worship of Eiyanar or Shasta, that is, Hari-Hara-putra, at least in his ordinary form. In Tinnevelly, however, and in some degree in Madura and Travancore, and very generally also in Ceylon, objects of worship of a still lower order than the village goddesses, viz., bhutas and pisachas—ghosts, hobgoblins and devils—are worshipped and served by the illiterate masses with an extraordinary degree of superstitious zeal. These demons are generally supposed by the people who worship them to be the spirits of deceased men and women who died sudden or unhappy deaths, and who, after their death, acquired somehow a hatred of the human race and a love of mischief and blood. They are local devils, with local names; and when their existence and worship are accounted for by Hindus on Hindu principles, they are identified, not with Kali herself, as the Ammans or village goddesses are, but with the bhutaganas—the troops of demons—that follow in Kali's train. Demon-worship in one form or another probably prevailed throughout India before the arrival of Brahmins. It was probably the religion of the aboriginal inhabitants, including the Sudras, or of a considerable portion of them. It is not authorized by the Vedas or the Shastras; it is founded neither on Sruti nor on Smriti; but traces of it appear in the Saiva Puranas; and the incorporation of it into the Saiva system seems

Tinnevelly. He however, by means of cessions of territory, persuaded the Poligar of Ettiapuram and Kattaboma Nayakan of Panjalamkurichi to assist him, and a great battle was fought about seven miles north of Tinnevelly, where the Puli Devar and his allies were completely defeated and fled each to his stronghold.

Mahomed Yusuf's expedition.

In the meantime the Madras Government, alarmed at the dimensions assumed by this conspiracy, had organized a force which was placed under the command of Mahomed Yusuf and despatched from Trichinopoly into Tinnevelly. He took by storm the fort of Golarpatti, a stronghold on the high road, recovered Srivilliputtur, which had fallen into the hands of the Poligars, and drove out the Poligar of Kollamgundam, a few miles north-east of Srivilliputtur, upon which the Poligars, including the Puli Devar himself, made proposals of submission.

The Poligars.

At this time there were thirty-two Poligars in Tinnevelly, each of whom had entrenched himself in a fort and surrounded himself with a large body of armed retainers. The constant endeavour of each was to encroach on the domains of his neighbours, and especially to swallow up any revenue or right that still remained in the possession of the central government.

Their armed retainers were either Maravars or Nayakas, the latter chiefly in the eastern villages, the former in the western country. These are described by Orme as tall, well made and well featured.

"Their arms are lances and pikes, bows and arrows, rockets and matchlocks; but whether with or without other weapons every man constantly wears a sword and shield. In battle the different arms move in distinct bodies, but the lance-men are rated the most eminent and lead all attacks. This weapon is eighteen feet long: they tie under the point a tuft of scarlet horse hair, and when they attack horse add a small bell.

"Without previous exercise they assemble in a deep column, pressing close together, and advance at a long steady step, in some degree of time, their lances inclining forward but aloft, of which the elasticity and vibration, with the jingle and dazzle, scare the cavalry, and their approach is scarcely less formidable to infantry not disciplined with fire-arms."

Poligar rebellions, 1753-1763.

From 1756 to 1763 the Poligars of Tinnevelly, aided frequently by the Rajah of Travancore, were in a constant state of rebellion against the authority of the Nawab, who was supported, but never with sufficient force, by the English, who kept a small force of sepoys and cavalry in the district under the command of Mahomed Yusuf. With very inferior resources this able officer managed to hold his own and to make progress in the suppression of various Poligars from time to time, but as often as he was successful he was called away or deprived of his forces by the needs of the

Madras Government, then at war with the French, and sometimes with the Mahrattas and with Hyder Ali. Madura was lost and regained during this interval, and every part of Tinnevelly underwent similar fortunes. The taking of Pondicherry by the English in January 1761 served to awe the rebellious Poligars into something like submission, and Mahomed Yusuf contrived to make himself master of all the Poligars both of Madura and Tinnevelly. But this success brought no profit to the Company's Government. Either the expenses of his administration were too great, or he thought he might make himself independent and delayed remitting tribute, until in 1762 a considerable force had to be sent against him, and he was besieged in his capital, Madura, by an army of Englishmen; he defended himself with great skill for ten months, but was at last betrayed by a confidential servant, and taken and hanged.

From this time Madura has always been commanded by British officers. The country remained tolerably quiet and was administered on behalf of the Nawab by a succession of officers, some of them Mahomedans, some Mahrattas, and some Brahmins, but without events of any importance until 1783, when it again became necessary to send an expedition into Tinnevelly.

Colonel Fullarton's expedition, 1783.

Encouraged by the Dutch, who were at this time in possession of Colombo and Tuticorin, and with whom Kattaboma Nayaka had made a treaty, all the Poligars of Tinnevelly were now in rebellion, ravaging the Government lands as well as fighting one with another. Colonel Fullarton, to whom the command of the expedition was entrusted, determined to strike a sudden blow, and marched in four days over seventy miles, from Shivaganga to Panjalamkurichi, the fort of Kattaboma Nayaka, which he at once stormed. It was well defended and the attack repulsed, and before it could be renewed the enemy evacuated the fort, which was garrisoned by the English. The original treaty with the Dutch was found in the fort, as well as 40,000 star pagodas and a considerable quantity of arms and ammunition. The Poligar himself was absent engaged in the siege of Chokkampatti fort, belonging to another Poligar and situated seventy miles away to the west.

Colonel Fullarton's next step was the taking of Sevagiri, a few miles south of Srivilliputtur, where he engaged and defeated the combined forces of all the Poligars, and, after cutting a road three miles long through the jungle, obtained possession of the fort. After these successes, and when the Poligars were about to submit, news came of Tippu Sultan's descent upon Mangalore, and, as usual, the force was obliged to retire to meet other requirements at Dindigul and elsewhere. The captured forts were restored to their former owners on certain terms.

CHAPTER V.

TALUK NOTICES.

TINNEVELLY TALUK.

CHAPTER V. TALUK NOTICES. — Tinnevelly Taluk.

TINNEVELLY Taluk, situated in the centre of the district, is about 347 square miles in extent and contains 171 inhabited villages. It consists, as respects soil and general features, of two distinct portions, viz., the valleys of the Tamrapurni and Chittar, and the high and dry lands which lie between these rivers and on either side of them.

Irrigation.

On either side of the Tamrapurni there is a broad belt a quarter to half a mile wide of irrigated land, which yearly bears two unfailing and magnificent crops of rice; plantains, betel gardens, cocoanuts also abound, and in the higher portions of the river alluvial fine topes of mangoes, illupei and other trees. The water-supply is from the Tamrapurni river by means of six channels, viz., the Kodagan, Palayan, Tinnevelly, Mardur-east, and Mardur-west channels, leading from the anicuts on the Tamrapurni river. These channels are supplemented by eighty-one tanks, which they supply in their course.

The Chittar supplies fifteen channels in the Tinnevelly Taluk, and these again twenty-three tanks scattered about over the north-eastern portion of the taluk, wherever there was found by the ancient rulers of the province a suitable site for such a reservoir.

The Pachéyâr, a stream of less importance draining a small area of mountains to the south, feeds four tanks in this taluk, but only in the peshanum or October monsoon season, and joins the Tamrapurni near the western boundary of the taluk. There are also 148 rain-fed tanks filled in the October rains and cultivated but once. The area anicut-irrigated in 1871-72 was 8,161 acres, while tanks more or less supplied with river water irrigated 15,924 acres.

Dry lands.

As regards the dry lands, those south of the Tamrapurni and Chittar rivers are of the red and sandy series, poor, and cultivated but once in the rainy season, yielding poor crops of gram or samei (dry rice). These lands are largely left fallow. There are a

considerable number of palmyra topes scattered about in this portion of the taluk, which may be considered the northern limit of the "palmyra forest." CHAPTER V. TALUK NOTICES.

Some of the villages of the north-eastern portion of the taluk belong to the black cotton series, being the southern edge of these extensive plains. Most of the garden cultivation under wells belongs to this group; cotton, cholum and gram are the staple crops of this soil, besides tobacco, chillies, and vegetables under wells.

Railway.

The Tinnevelly Branch of the South Indian Railway enters the taluk at Gengaikundan by a fine bridge over the Chittar, and makes short work of the eight miles between that village and Tinnevelly Railway Station, which lies half-way between the towns of Tinnevelly and Palamcottah on the left or northern bank of the river.

Population.

The taluk contains 268 villages, of which 222 are Government, 17 Inam, and 29 Kattuguttakai or rented. The population numbers 180,219 souls, of whom 160,607 are Hindus, 18,966 Mahomedans, and 650 Christians. The castes most numerously represented are Vellalars or Pillais, 33,975; Vannians or Maravars, 47,945; Shanars, 13,313; Shepherds, 12,956; and Brahmins, 10,791. The Pariahs amount to 11,148.

The grown male population numbers 53,221. The cultivating class is the largest, amounting to 16,143, besides 11,616 labourers mostly agricultural. Traders in food number 4,568, and in dress 3,960, general traders 3,568; the minor professions number 2,114, personal servants 2,670, workers in metal 1,390, and on construction of houses, &c., 2,057. These latter figures give an idea of the prosperity and civilization attained in the towns of Tinnevelly and Palamcottah and in the principal villages.

The towns of Tinnevelly and Palamcottah, both municipalities, contain 20,885 and 17,885 inhabitants respectively. There are also two villages with a population exceeding 5,000; five villages between 3,000 and 5,000; and thirty-six villages between 1,000 and 3,000.

Cultivation.

Of a total area amounting to 222,056 acres 128,401 is occupied and 76,695 cultivated; while 51,934 is fallow though occupied, 52,190 acres are dry, 8,161 wet cultivated by means of river channels, and 15,924 wet cultivated by means of tanks. The total area irrigated is thus 23,869: only 420 acres of dry land are cultivated under wells.

The land revenue amounts to 367,181, the average assessment per acre of wet being Rupees 12-7-3 and of dry land Rupees 0-6-10. The abkari yields Rupees 38,230 and stamps Rupees 1,29,646.

CHAPTER V.

Lieutenant Rumbold's movement.

Yusuf, on receiving the summons of Lieutenant Rumbold, had returned from the districts he was visiting to Tinnevelly, where leaving as before 1,000 sepoys, he proceeded with the rest, about 1,800, towards Madura. The renter Mudali, naturally timorous, resolved to accompany the greater force, and besides his usual retinue was attended by 100 good horse which he had lately levied. They arrived on the 16th of December at Gangādaram, where Muhammad Yusuf, hearing of Lieutenant Rumbold's departure from Madura, halted to observe the motions of the enemy, and remained there until he received information that Nabi Khan Kattak and Barakat-ulla had passed to the Pūli Dēvar's, on which he proceeded to Srīvilliputtūr, and encamped there, in order to awe the Poligars in this part of the country from joining the enemy. During the march Mudali sent one of his relations named Aḷgapa (Aḷagappa) to negotiate a reconciliation with the Pūli Dēvar, and offer some districts as the fee of his alliance. The Pūli Dēvar, who never refused or kept his word on any occasion, sent an agent with Aḷagappa to the camp at Srivilliputtūr, and at the same time sent his troops to join Barakat-ulla and Nabi Khan Kattak. The agent, under the usual pretext of doing honour to his embassy, was accompanied by two or three hundred of colleries. Muhammad Yusuf entirely disapproved of the intercourse, as he knew the Pūli Dēvar's character, and that some of his people were at this very time plundering to the westward of Tinnevelly. Unfortunately during this mood of indignation five of the agent's colleries were taken stealing horses and oxen belonging to the camp, and being brought to Muhammad Yusuf he immediately put them to death by blowing them off from the mouth of a cannon—a sanguinary execution, not infrequent in Hindustan, and in this case atrocious. The agent, with all his retinue of colleries, immediately ran away from the camp; and their injury determined the Pūli Dēvar, perhaps for the first time in his life, to act with some good faith toward those with whom he was connected. But knowing the irresolution of Mahfuz Khan, he, with his usual cunning, was afraid of trusting him in Madura exposed to the overtures and negotiations of the English, and insisted that he should come from thence to Nellitangaville and remain at all times under his own ward. In consequence Barakat-ulla, who was with the Pūli Dēvar, sent for Mahfuz Khan, who in the end of December went from the city with 500 horse."

Pūli Dēvar's character.

Yusuf's excessive severity.

Pūli Dēvar's dealings with Mahfuz Khan.

It would be tedious and unprofitable to record in detail every incident that occurred from month to month. It will be better to content myself with mentioning anything that occurred which seemed to have some special features of interest.

The Poligar of Sivagiri.

"Barakat-ulla and Nabi Khan Kattak set off from Nellitangaville with 500 horse, leaving Mahfuz Khan with the Pūli Dēvar. Skirting along the hills they halted one evening at the fort of the Poligar Vaniah of Shevagherry ["Vaniah" stands here for Vanniya, the caste name or title of a branch of the Marava caste, to which the Sivagiri Poligar belonged. The Ēḷāyiram paṇṇei Poligar was also a Vanniya]. The Sivagiri Poligar having been gained over by Muham-

தென்மலை,சம்சிகாபுரத்தில் மறவர் அல்ல சுத்தமான அக்மார்க் ஐ எஸ் ஒ வன்னியர் நாங்கள் என்னும் சுத்தமானவர்கள் என கூறும் வன்னியர் கண்டிப்பாக மறவர் கிடையாது?அந்த சுத்தமான வன்னியர் என வன்னியர் சங்கங்களுடன் வரும் சரவணபாண்டியரும் வீரபாண்டியும் அவரது நன்பர்களும் மறவரே அல்ல ஆனால் அவர்கள் யார் என அவர்களது பாட்டன் பத்திரத்தில் தேடவும். அரண்மனை அகம்படிகளாக இருக்குமே தவிர மறவராக நிச்சயம் இருக்காது. இன்றைக்கு அந்த பிரிவினர் "வன்னினார்" என்ற புது சாதியில் பள்ளி கூட்டமைப்பை நாடுகின்றனர்.

காரணம் விக்னேஷ் ராஜா குடும்பமும் சரவணபாண்டியன் குடும்பமும் மைனர் பாண்டியன் என்பவரை தான் தந்தையாக கூறுகிறார்கள்.
சரவணபாண்டியன் குடும்பம் சிவகிரியை விட்டு வேறு ஊருக்கு ஒதிக்கி வைக்கபட்ட ரகசியமென்ன என பார்க்கையில் நேரடி வாரிசு,சார்பு வாரிசு என்று வருகையில் சரவணபாண்டியன் அரண்மனையை சார்ந்த வாரிசு அல்லாத குடும்பமோ என தெரிகிறது

ஒரு பள்ள்ள்ளி குல கில்லி நாய்ய்க்கர் என்னும் வன்னிய சத்திரிய குல புத்திரர் குல உத்திர குல தரித்திரர் பல வலை தளங்களில் சென்று சிவகிரி தந்தை வழி மறவர் ஜமீன். மறவர்களை "கமுதி" கோர்ட் சூத்திரர்கள் என தீர்பிட்டுள்ளது. எனவே அவர்கள் சிவகிரி ஜமீன் அல்ல என தன் கருத்துக்களை பொ(உ)ழிந்துள்ளார்.

அந்த புத்திசாலிக்கு அந்த வழக்கில் என்ன நடந்தது என்ன தீர்ப்பு வந்தது. என முழுமையாக படிக்காமல் ஹஸ்தினாபுர பார்ப்ப கருத்துக்களை ஏற்று கூறிவருகின்றார்.

கமுதி வழக்கில் மறவர்கள் சத்திரியர் என கோர வழக்கு தொடுக்கவில்லை. அந்த தேவையுமில்லை.
இந்த வழக்கை நன்கு ஆராய்ந்த நீதிபதி இறுதியில் வழங்கிய தீர்ப்பை அந்த நாய்ய்க்கர் கன்னுக்கு தெரியாமல் போனது இது தான். இது அனைத்து தமிழகத்து குடிமக்களுக்கும் வழங்கிய தீர்ப்பு:

In the Kamudi Temple case the Shanans, through the legal system of the British raj, made a major effort to cross the pollution barrier of Hindu society and establish their claim within it to twice-born status.[13] They hoped to win through the legal processes and sanctions of the alien and secular political order what they had been unable to gain from the religious institutions of traditional society—sacred legitimacy for their claims to a greater measure of equality. Their hopes were dashed by the courts. The District Court at Madurai and, on appeal, the High Court of Madras and the Privy Council agreed that neither custom nor *sastras* (sacred texts) sanctioned their entering the temple at Kamudi. "There is no sort of proof," the High Court held, "that even suggests a probability that the Shanans are descendants from Kshatriya or warrior castes of Hindus, or from the Pandiya, Chola, or Chera race of kings." Nor did the honorific appellation Nadar entitle them to claim higher status or greater rights; it in no way changed their ritual status. From time immemorial, the Shanans had cultivated the palmyra palm and collected and distilled its juice, an occupation that placed them in general social estimation "just above that of . . . Pariahs . . . who are on all hands regarded as unclean, prohibited from the use of Hindu temples and below that of the . . . Maravans [the caste directly concerned] and other classes admittedly free to worship in Hindu

[12] Thurston, *Castes and Tribes of Southern India,* VI, 355.

[13] Sankaralinga Nadan v. Rajeswara Dorai, Indian Law Reports, 31 Madras 236 (1908). The quotations below are all drawn from this report of the case.

அப்போது உயர் நீதி மன்றம் இருவருக்கும் பிராமணர்களின் ஆக விதிப்படி நுழைய இருக்கும் வாதங்களை சமர்பிக்குமாறு உத்தரவிட்டது.

இதில் சாணார்கள் தாங்கள் சத்திரியர் அதனால் நுழையலாம் என கதைவிட்டு கோரிக்கை வைத்தனர். **இதன் சாத்தியம் ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தின் கருத்து சுதந்திரத்தாங்கள் தாங்கள் பூணூல் அனியும் இரட்டை பிறப்பாளர்கள். ஒரு சாதிகளுக்கு உரிய சம உரிமைகளின் அடிப்படையில் தங்களின் உரிமைகளை கோரினர். ஆனால் சாணார்களின் நம்பிக்கை மதுரை நீதிமன்றத்தாலும் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தாலும் நிராகரிக்கபட்டது. நீதிமன்றம் ஆகம விதிகளின் படி இந்த கமுதி கோவிலின் நுழைய அனுமதியை மறுத்துவிட்டது**.ஆனால் இதை தள்ளுபடி செய்து உயர்நீதிமன்றம் இதை இராமநாதபுரம் இராஜாவுக்கு ஆதரவாக தீர்ப்பு வந்தது. அந்த தீர்ப்பு என்னவெனில்,

temples." Further, the court held, there were no grounds whatsoever for regarding them as of Aryan origin; their worship, said the court, was a form of demonology.

The court was not unaware of the radical changes in Shanan circumstances. "No doubt," it observed, "many Shanans have abandoned their hereditary occupation, and have won for themselves by education, industry, and frugality respectable positions. . . . In the process of time, many Shanans took to cultivating, trade, and money lending, and today there is a numerous and prosperous body of Shanans who have no immediate concern with the immemorial calling of their caste. In many villages they own much of the land, and monopolize the bulk of trade and wealth." The court recognized that these *de facto* changes created difficulties: the Shanans have "not unnaturally sought for social recognition, and to be treated on an equal footing in religious matters." It was also "natural to feel sympathy for their efforts . . . but such sympathy," the court warned, "will not be increased by unreasonable and unfounded pretensions, and, in the effort to rise, the Shanans must not invade the established rights of other castes."

இதில்,
கமுதி கோர்ட் தீர்ப்பு இது தான்

உயர்நீதிமன்றத்தின் வாக்கில் "**சாணார்கள் இந்து மத சத்திரிய போர்வீரர்கள் என்றோ அல்லது சேர,சோழ,பாண்டிய மன்னர்கள் இனம் என கருத எந்த ஆதாரமும் இல்லை" 'அல்லது நாடார்கள் என்ற பெயர் உயர் சாதிக்குரிய பெயர் என கூறுவது அர்த்தம்பொருத்தமற்றது.பழக்கவழக்கங்களை மாற்றுவதால் எந்த தகுதியும் வந்துவிடாது' 'சாணார்கள் காலங்காலமாக பனமரமேறி கள் இறக்கும் தொழில் உடையவர்கள்....'இன்னும் சொல்ல்போனால் இந்து மதத்தை பொருத்தவரை பறையர்களை விட கொஞ்சம் உயர்வாக கருதப்பட்டனர்..... ஆனால் மற்ற சாதிகளை விட கீழானவர்கள்.....மறவர்கள்[பிரதிவாதி] மற்றும் இதர உயர்சாதிகளும் கோவில்களில் வழிபாடு செய்ய காலங்காலமாக அனுமதிக்கபட்டனர்"**.....மேலும் நாடார்கள் ஆரிய வழியினர் என்பதற்க்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை என்றும் நாடார்கள் குலதெய்வ(பேய்)வழிபாடு உடையவர்கள் என்றும் முடித்தனர்.

The court invoked Brahman written and edited law and the testimony of Brahman witnesses concerning local custom to sustain its interpretation.[14] "According to the Agama Shastras which are received as authoritative by worshippers of Siva in the Madura district," the court found, "entry into a temple, where the ritual prescribed by these Shastras is observed, is prohibited to all those whose profession is the manufacture of intoxicating liquor and the climbing of palmyra and cocoanut trees." Plaintiffs' thirty-four witnesses were unanimous in testifying that Shanans did not enter the temple at Kamudi. "Most of them [the witnesses] are Brahmans," the court observed, "who, being in a position of acknowledged superiority to both contending parties [Shanans and Maravans], are less likely than others to be swayed by personal bias or self-interest." Although there were some Brahmans among the Shanans' twenty-eight witnesses, they were, in the judgment of their lordships of the Privy Council, generally "men of much lower standing and respectability,

[14] For a discussion of the critiques of the Madras High Court, particularly its Brahmanic bias, see below, "Legal Cultures and Social Change: Panchayats, Pandits, and Professionals," pp. 251–93.

ஆனால் இந்த நீதிமன்றம் நாடார்களின் இதர முன்னேற்றங்களான தங்கள் பூர்வதொழிலை விட்டு பல துறைகளிலும் முன்னேறி தொழில் அதிபர்களாகவும் பல கிராமங்களில் நிலம் உடையவர்களாகவும் இருந்த நாடார்களின் செல்வ செழிப்பை பொருட்டாக கருதவில்லை. புதிதாக வைதீக சம்பிரதாயங்களை பின்பற்றியும் அதையும் நீதிமன்றம் கருதவில்லை.

and are to a large extent in the pay or under the control of the Nadars. . . ."

The court's allegations concerning the susceptibility of non-Brahmans to Nadar persuasion, including monetary inducements, were given unexpected support when the Raja of Ramnad, the head of the Maravan community, trustee of the temple, and original plaintiff, agreed, after winning the case in the district court, to "compromise" in the face of the Shanans' appeal to the High Court by allowing them to enter the Kamudi temple and worship there. "A very sordid motive for this surrender," their lordships of the Privy Council observed, "was specifically asserted and has not been disproved." When the High Court joined other plaintiffs to the original plaintiff so that the suit could be heard on appeal, the raja's confidence in the justice of his case "convalesced."

ஆனால் உயர்நீதிமன்றம் பிராமனர்களின் ஆகம விதிகளின் படியும் அவர்களின் சாஸ்திர நியதிகளையுமே கையாண்டது.சிவன் கோவில் பிராமணர்களின் ஆகம விதிகளின் படி தீட்டு சாதிகளான கள் இறக்குவோர் கோவிலில் நுழைந்தால் கோவில் தீட்டு அடைந்து கெட்டுவிடும் என ஆவணங்களை காட்டினர்.

இதற்க்கு 34 பிராமணர்கள் சாட்சிகளாக வந்து சாணார்கள் கமுதி கோவிலுக்குள் நுழைய தடை வேண்டும் என கூறினர்.
இதர சாட்சிகள் இரு சமூகங்களின் பிரதிநிதிகள் போல காட்டி சாட்சியம் அளித்தனர்.

In the court's judgment, birth, not achievement, defined social identity. Rights were rooted in Brahmanically-defined custom and Brahmanically-edited sacred texts, not in general ideas of treating equals equally or in "right reason." Only Aryans, not Dravidians, could be Kshatriyas; the pollution of the fathers followed the sons into commerce, the professions, and agriculture. The court advised the Shanans, in phrases reminiscent of the U.S. Supreme Court's doctrine in *Plessy* v. *Ferguson* with respect to Negro claims to equality,[15] to use their own temples and thus to be equal though separate. Shanans were "numerous and strong enough in wealth and education to rise along their own lines . . . without appropriating the institutions or infringing the rights of others."

Civil war in the form of the Tirunelveli Riots of 1899 followed close on the heels of the Kamudi temple case. "The pretensions of the Shanans to a much higher position in the religio-social scale than the other castes are willing to allow," the inspector-general of police

[15] 163 U.S. 537 (1896). "If one race," the Court observed, "be inferior to the other socially, the Constitution of the United States cannot put them on the same plane. . . . We consider the underlying fallacy of the plaintiff's argument [that by enforcing segregation between whites and Negroes the states were denying the equal protection of the laws assured by the Fourteenth Amendment] to consist in the assumption that the enforced separation of the two races stamps the colored race with a badge of inferiority. If this be so, it is not by reason of anything found in the act, but solely because the colored race chooses to put that construction upon it" (p. 551).

சில பிராமணர்கள் சாணார்களுக்கு ஆதரவாக சாட்சியம் அளித்தனர். சாணார்களுக்கு ஆதரவாக 28 பிராமணர்கள் சாட்சியம் அளித்தனர். ஆனால் அந்த பிராமணர்கள் சமூக அந்தஸ்தில் சற்று குறைவானவர்கள் என கோர்ட் கருதியது.

மதுரை கோர்ட் இறுதி தீர்ப்பில் வழக்கின் முடிவு மறவர்கள் தலைவரும் இராமநாதபுரம் அரசருமான கமுதி கோவில் அறங்காவலரான சேதுபதிகளுக்கு சாதகமாக தீர்ப்பிட்டு சாணார்கள்

கோவிலுக்குள் நுழைய கூடாது என அரசாங்க அறிக்கையும் வந்தது. சாணார்கள் மெட்ராஸ் உயர்நீதிமன்றத்தில் இதற்க்கு மேல் முறையீடு செய்தனர். உயர்நீதிமன்றமும் பழை வழக்குகளை முற்றிலும் ஆராய்ந்து அதே தீர்ப்பை மறுபடியும் உறுதி செய்து மறவர்கள் பக்கமே தீர்ப்பு வந்தது.

wrote in his administration report for that year, were the cause of extensive civil disorder and violence.[16] High on the list of Shanan "pretensions" was their claim to entry of temples. When the manager of the Visvanatheswara temple at Sivakasi closed it rather than give in to the pressure of a massive Shanan agitation for entry (an act again reminiscent of American events in the early phases of the struggle for integration), Shanans and their enemies agreed that they had gained at least a partial victory. Most opposed to Shanan mobility were the Maravans, their near neighbors in space and status. A "clean" caste, the Maravans could enter the temple at Sivakasi. To share it with the Shanans, a polluting caste according to the ritual definitions of traditional society, seemed intolerable. More generally, Maravans, with the sympathetic support of other higher castes in the area, wanted retribution for the wrongs they had suffered at Shanan hands. Through the use of force and violence, the Maravans hoped to so punish and intimidate the Shanans as to pre-empt further Shanan efforts to rise. The Maravans launched attacks on Shanan villages and sections, burning, looting, and sometimes killing. On June 6, 1899, Maravans marched on Sivakasi where Shanans, who had been expecting the attack, succeeded at the cost of sixteen lives in driving them away from the town. The inspector-general of police summed up the struggle in the following statistics: 23 murders, 102 robberies, and many cases of arson; 1,958 arrests and 552 convictions including 7 death sentences.

[16] Thurston, *Castes and Tribes of Southern India*, VI, 364.

[17] Hardgrave, "Organization and Change among the Nadars of Tamilnad," pp. 10, 11.

[18] The Virudhunagar *uravinmurai* in 1889 founded the Kshatriya High School. It was open to all castes and was one of the first free schools in the Madras Presidency (*ibid.*, p. 11).

சென்னை உயர்நீதிமன்ற தீர்ப்பில்,

" பொருளாதார முன்னேற்றம் சமூக அந்தஸ்தை நிர்ணியப்பதில்லை ஒருவனது சாதிய பிறப்பே சமூக அந்தஸ்தை நிர்ணயக்கிறது. இந்து சட்டங்களை நிர்ணயத்த பிராமணர்களின் புனித வேத சட்டங்கள் அனைவரையும் சமமாக கருதுவதில்லை. வர்ணத்தில் மேலோர் கீழோர் உண்டு.

'ஆரியர்கள் மட்டுமே சத்திரியர் திராவிடர்(தென் இந்தியர் முழுவதும்) சத்திரியர்களாக இருக்கவே முடியாது. தீட்டான தந்தைகளுக்கு பிறந்தவர்களின் வணிகம்,வேளான்மை,சிறுதொழில் போன்ற தொழில் செய்தாலும் அவர்களும் தீட்டானவர்களாகவே கருதப்படுவர்.'

உயர்நீதிமன்றம் சாணார்களுக்கு அமெரிக்காவில் உள்ள நீக்ரோ இன மக்களுக்கு உரிய உரிமை சட்டமான பிளஸ்சி பெர்கூசன் சட்டத்தை உதாரணம் கான்பித்து

சாணார்கள் அறிவுரை வழங்கினர்.சாணார் போன்ற சாதிகள் பொதுக்கோவில்களில் நுழையாது தனியாக கோவில் கட்டி வணங்கி கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தபட்டது. அதேபோல் அவர்கள் நிறுவணங்களில் அவர்களின் ஆதிக்கம் ஏற்று கொள்ளபடும் என சமாதானம் கூறினர்.

"தமிழ் நாட்டில் இரு வர்ணமே உண்டு பிராமணனை தவிர அனைவரும் சூத்திரனே" என வழங்கிய தீர்ப்பை புரியாத புத்திசாலி தளங்கள் தோறும் தெரிவித்து வருகிறார்.

Shanans are Panchamars[Fifth Varna] in Hindu Society restricted temple entry by Madurai and Kamuthi District Court Judgement in 1874.

An example of social discrimination against the depressed castes covered and kept intact by the legal fiction of the Hindu Law was the problem of 'temple entry' of the depressed castes. In 1908, the Legal Committee of the Privy Council decided in an appeal case from the Madras High Court that the custom of excluding a depressed caste from entry into a Hindu temple was legal. This was a suit brought against Shanars (Shanans) who forcibly entered the famous Meenatchi (Minakshi) Temple of Madura (Madurai) in a procession bearing torches and music. Shanans, traditionally palm distillers, were supposed to be a depressed caste but in the latter part of the nineteenth century they began to try to improve their social status by abandoning palm distilling and taking to other professions like trading. For the first time in 1874, they asked for the right to enter Minakshi Temple but were denied. After their sporadic attempts to enter the temple had failed, they decided to force their way into the temple on 14 May 1897. The hereditary trustee of the temple, the zamindar of Ramnadu, sued Madura District Court for a declaration that Shanans were not entitled to enter the temple, and an injunction to restrain them from so doing as well as compensation of Rs. 2,500 for the purification ceremony needed for the temple as it was considered to have been defiled by their entry. The Subordinate Judge of Madura who decided in favour of the plaintiff on the ground that entry of Shanans into the temple had been rejected by custom, said in the judgement as follows:

> Courts of Law have recognized and enforced customs of this character although they may be repugnant to generally received notions of what is just and proper. It is not for this Court to examine whether the doctrines or usages obtaining in a particular temple are defensible from a logical or equitable standpoint in the light of modern enlightenment and civilization. . . .

Japanese Studies on South Asia No. 1

CASTE SYSTEM, UNTOUCHABILITY AND THE DEPRESSED

Edited by

H. KOTANI

Against this judgement of the Subordinate Judge of Madura, Shanans appealed to the Madras High Court but their appeal was dismissed. Although they then appealed to the Pivy Council which functioned as the final tribunal for all of the appeals from the High Courts in India, the Legal Committee of the Privy Council affirmed the

Legal Status of the Depressed Castes 83

judgement of the Madras High Court. (31 M. 236, meaning the case reported in *Indian Law Reports*, *Madras Series,* vol. 31, pp. 236ff.)

As this case denotes, if a long ('immemorial') custom or usage to exclude depressed castes from entering a Hindu temple was proved to exist, then the law courts recognized and respected this custom or usage though it contradicted the legal fiction of the Hindu Law to deny the existence of the Fifth Varna. Thus, social discrimination against the depressed castes was kept intact in the name of custom and usage during British colonial rule.

problem of 'temple entry' of the depressed castes.

existence of the Fifth Varna.

இங்கு வலைதளம் மட்டுமல்ல ஏடுகள் ஆவனங்கள் இதில் ஒன்று கூட உங்கள் சாதி "பள்ளி" யை சூத்திரர் என கூறவில்லை என நிருபிக்க முடியுமா??

பள்ளிகளை சூத்திரர் என ஆங்கிலேயர் காலத்தில் பதிந்துள்ளனர். அதன் பின்பு சத்திரிய போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட அவர்களுக்கு கடைசிவரை சத்திர்யா பட்டம் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் கருணாநிதி ஆட்சியில் அப்படி அச்சடித்து ஒரு ஆணை வந்தது.அதில் தான் வன்னியர் குல சத்திரியர் என பெயர் வந்தது

http://keetru.com/index.php/component/content/article?id=23665 http://realvanniavaralaru.blogspot.in/2013/11/real-vannia-varalaru.html

British censuses registered the Gounders—known then as Paḷḷis—as Śūdras or low caste agricultural laborers. The Gounders must have resented this classification for as early as 1833 they asked to be given the more prestigious title of Kṣatriya (or Rajput), which, as stated above, was used for warriors like the Singhs. To support their historical claims to martial, and therefore higher caste, origins, the Gounders argued that under the Pallava dynasty they had served soldiers (Thurston vol. 6 1987:12). They also asserted mythic traditions that had them born of fire, a symbol of war (also see Hiltebeitel 1988:34). Then, in the late nineteenth century, they adopted both the name Vaṉṉiyar (which derives from the Sanskrit word "fire") and a flag symbolizing the blazing pot of their birth. Finally, they Sanskritized their behaviors, forbidding, for example, their widows to remarry.

The Gounders' petition for the Kṣatriya title was never granted, so that in the latter part of the twentieth century they became entitled to all the benefits that come with the census category of backward caste. In respect to these benefits the Gounders were then in a more advantageous position than that of the higher Brahmins, Singhs, and Ceṭṭiyārs who received none. They were not, however, the first caste to get seats in professional colleges and government jobs. More backward, especially the scheduled (or untouchable) castes preceded them. Around 1970, therefore, the Gounders began clamoring for fixed separate quotas in reservations for themselves. To this end they formed an association, the *Vaṉṉiyar Caṅkam*, that grew to be so visible, vocal and aggressive that eventually the government of Karunanithi allocated them 20 percent of the 50 percent reservation system. The association was not content to leave it at that. In 1980, its new leader, Dr. Ramadass, contended that the percentage of reservation for each caste ought to be in direct proportion to its percentage in the backward population. Since the Gounders made up 30 percent of the total backward popu-

"பள்ளி" எனும் சாதி திருநெல்வேலியில் ஜாதிய கனக்கெடுப்பில் கிடையாது. சில விஷயங்களுக்கு முன்னெடுப்போம்.

"பள்ளி" வன்னியகுல சத்திரியர் என்னும் சத்திரியங்களை ஆராய்வோம்.

"பள்ளி" என்னும் வார்த்தைக்கு தமிழிலே என்ன அர்த்தங்கள் உண்டு எத்தனை அர்த்தங்கள் உண்டு(தமிழ் பொய் கூற போவதில்லை) .அதைபோல் தெலுங்கு,கன்னடம்,பாலி,உருது,சமஸ்கிருதம் இந்த மொழிகளும் பொய் சொல்ல போவதில்லை இதில் எது சத்திரியன் என குறிக்கின்றது.

கோத்திரம் பூண்டவன் சத்திர்யனாம். கோத்திரங்கள் யார் பூனுவர் கொஞ்சம் பொது அறிவுடன் நோக்குங்கள்.
["கோத்திரம்னு ஒன்னு சொல்லிட்டாலே....."] என வரும் முது மொழி யாருக்கு பொருந்தும். சரி தவரில்லை வட தமிழகத்தில் வன்னியர்,பிராமனர்,தொண்டை மண்டல சைவ முதலியார்,கருனீகர்,இல்லத்து செட்டியார்,செங்குந்தர்,வானியர்,லிங்காயத்துகள்(பண்டாறம்),கவரா நாயுடு..... என பலரும் கோத்திரம் கூறுவதால் தப்பில்லை.

இந்த கோத்திரங்களையும் பூனூல்களையும் அனியும் அனிமனிகளின் பண்டைய வாழ்விடங்களை ஆராய்ந்தால் புதைக்கப்பட்ட,உடைக்கபட்ட,சிதைக்கபட்ட,மறைக்கபட்ட,ஒடிக்கபட்ட தமிழக வரலாறு வெட்ட வெளிச்சமாகும் என்பது உன்மை.

நீங்கள் மட்டுமல்ல அந்த கமுதி கோர்ட்டிலே வழக்கு தொடுத்தார்களே திருவிதாங்கூரிலும் கன்யாகுமரியிலும் பிறப்பு உறுப்பை தவிர வேறு இடத்திலே துனி அனிவது கூடாது என்றும். தன் கட்டிய XXXX வளர்ந்தால் அதற்க்கு வரி கட்டி மானத்தை காத்து அரச வர்க்கத்தை யாரும் பார்க்க கூடாது என தகரத்தை தட்டி ஒலியெழுப்பி கருப்பட்டி வியாபாரம் செய்த பின்னால் இவர்களும் அரைமண்டை சிரைத்து பூனூல் போட்டு கோத்திரம் கூறுகிறார்களாம்[::"திரைப்படத்தில் வரும் வசனம் போல மூடவேண்டிய காலத்தில் எத மூடாம இன்னைக்கு எத மூடுது பாரு"] அந்த உயர்குல சத்திரியர்களை ஒப்பிட்டு பார்க்கையிலே.....#####....."

நான் எவ்வளவோ விளக்கங்கள் கொடுத்து விட்டேன். நான் இறுதியாக வைக்கும் விஷயம் இது தான்.

ஏனெனில் இந்து புதிதாக உருவாக்கபட்ட "வன்னினார்" கூட்டத்துக்கு தங்கள் பாட்டனார் பத்திரம் கூட இல்லாமல் கோமாளி சத்திரியர் தொப்பியை மட்டும் அனிந்து வலைதளத்தில் சுத்துகிறது. இவர்கள் வழக்கு தொடுக்க எந்த வக்குமில்லை காரணம் தங்களை பற்றி எந்த பத்திர ஆதாரங்கள் இன்றி "தீயில் தோன்றினோம்" "பன்றியில் தோன்றினோம்"பாஞ்சாலிட்ட தோன்றினோம் திரவுபதியிடம் தோன்றினோம் இராமன் கிருஷ்னனிடம் தோண்டினோம் என புராண கருத்துகளை வைத்து திரியும் கூட்டத்திடம் எந்த ஆதாரமும் இல்லை பின்னே கோர்டில் வழக்கு தொடுக்க வகையுமில்லை பின்னே வாய் ஜம்பத்திற்கு வெத்தலைபாக்கு போட்டு திரிகின்றனர். ஏழாயிரம்பன்னை,அழகாபுரி நிஜ ஜமிந்தார்கள் 1800 களில் அழிந்த பின் இந்த கூட்டம் ஆதாரமில்லாமல் கதை வைத்து படமா எடுக்கபோகிறது.

#திருநெல்வேலியில் பள்ளி சாதியினர் கிடையாது....
#சிவகிரி ஜமீன் வாரிசான விக்கினேஸ்வர ராஜா தன்னை பள்ளி என கூறி அதற்க்கான ஆதாரங்களை காட்ட வேண்டும்.
இதை காட்டி விட்டால் சிவகிரி ஜமீன் பற்றி அனைத்து கட்டுரைகளையும் நீக்கி விடுகிறேன்.

செம்பியன் அரசன்
தென்பாண்டி சிங்கங்கள்
http://thevar-mukkulator.blogspot.com/2014/01/blog-post_1.html